ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Okresní soud v Pardubicích – soud pro mládež rozhodl v hlavním líčení konaném dne 14. prosince 2023 v senátě složeném z předsedy Mgr. Karla Gobernace a soudců Zuzany Bulisové a ing. Stanislava Calábka,

takto:

Obžalovaný

ml. XXX, narozený XXX v XXX, trvale bytem XXX, toho času bytem XXX, XXX,

je vinen, že

1. v období od XXX do XXX 2022 v dětském pokoji v místě svého bydliště v XXX, XXX, nejméně ve třech případech vykonal soulož s nezletilou poškozenou XXX, narozenou XXX, přestože věděl, že se jedná o dívku mladší 15 let,

tedy

vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let,

2. v přesně nezjištěné době v noci z XXX. na XXX 2022 se v dětském pokoji v místě svého bydliště v XXX, pokusil zasunout penis do vagíny nezletilé poškozené XXX, narozené XXX, jejíž věk znal, avšak k úplnému vykonání soulože nedošlo,

tedy

jiným způsobem pohlavně zneužil dítě mladší patnácti let,

čímž spáchal

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Navrátilová.

pod bodem 1.
provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku,

pod bodem 2.
provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestnímu opatření odnětí svobody v trvání **7 (sedmi) měsíců podmíněně**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 33 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže se výkon uloženého trestního opatření podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **1,5 (jeden a půl) roku.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené nezletilé XXX, nar. XXX, bytem XXX, **nemajetkovou újmu ve výši XXX.**

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená XXX se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1.Z důkazů provedených v hlavním líčení považoval soud za prokázané, že obžalovaný v období od XXX do XXX 2022 v dětském pokoji v místě svého bydliště v XXX, XXX, nejméně ve třech případech vykonal soulož s nezletilou poškozenou XXX, narozenou XXX, přestože věděl, že se jedná o dívku mladší 15 let, a v přesně nezjištěné době v noci z XXX na XXX 2022 se v dětském pokoji v místě svého bydliště v XXX, pokusil zasunout penis do vagíny nezletilé poškozené XXX, narozené XXX, jejíž věk znal, avšak k úplnému vykonání soulože nedošlo.

2. Obžalovaný v přípravném řízení nevypovídal, u hlavního líčení prohlásil svoji vinu a soud toto prohlášení přijal, neboť koresponduje s ostatními důkazy, které jsou ve spise opatřeny, zejména s výpovědí obou nezletilých poškozených. Obžalovaný k osobním poměrům uvedl, že žije s matkou v XXX, do školy nechodí, má domácí výuku, čeká ho XXX a nemá představu o tom, co bude po dokončení základní školní docházky dělat.

3. Znalecké posudky byly podle § 211 odst. 5 tr. řádu při hlavním líčení čteny. Ze závěrů znaleckého posudku z odvětví psychiatrie plyne, že nebylo zjištěno, že by mladistvý obžalovaný trpěl v současné době či v minulosti duševním onemocněním ve smyslu psychotické poruchy, závislostí na návykových látkách nebo poruchou intelektu. Trpí výrazně nevyváženým vývojem osobnosti, s rysy nezralosti, s obtížemi v adaptaci. Ze závěrů znaleckého posudku z odvětví psychologie vyplývá, že úroveň intelektových funkcí mladistvého je v pásmu podprůměru v rámci normy. Je jedincem ve vývojovém období adolescence. Jeho osobnost se vyvíjí výrazně nevyváženě, s rysy nezralosti a fixace na matku, dlouhodobé frustrace v důsledku závažného somatického onemocnění. Nebylo zjištěno, že by se projevoval agresivně ve smyslu disociálního chování.

4. Z psychiatrického a psychologického znaleckého vyšetření nezl. XXX, a ze závěrů znaleckého posudku z psychiatrie plyne, že nezletilá trpěla v době stíhané trestné činnosti nevyváženým vývojem

diferencující se osobnosti v mladším školním věku s prodělanou panickou atakou a rozvíjela se u ní XXX. Aktuálně trpí XXX, vzhledem k věku lze uzavřít jako jiné smíšené poruchy chování a emocí. Trpí také v pubertě rozvíjející se XXX. Osobnost nezletilé posuzované se diferencuje nevyváženě zřejmě i s emoční subdeprivací až deprivací v nukleární rodině (XXX). XXX. XXX. Ze závěrů psychologického posudku vyplývá, že znalkyně u nezletilé konstatuje přítomnost XXX. Nelze vyloučit, že se současný stav postupně rozvine do XXX. Psychický vývoj se jeví jako disharmonický, proces dospívání jako komplikovaný. Intelektové schopnosti poškozené nejsou nikterak defektní, nebyl zjištěn ani defekt v oblasti kognitivní. Osobnost posuzované se strukturuje nevyváženě. Celkově jde o méně zralou, senzitivní dívku se sníženou psychickou odolností a adaptabilitou, vykazující sklony k impulzivitě, nižší zdrženlivosti a emocionální a náladové labilitě. XXX. Pokud došlo k sexuálnímu chování mezi XXX a XXX, potom se s větší pravděpodobností nejednalo o traumatický prožitek sexuální ataky, následné psychické a tělesné problémy nezletilé XXX odpovídají výše popsaným diagnózám a k jejich prohloubení došlo v důsledku zvýšené psychosociální a emoční zátěže mj. způsobené policejním vyšetřováním a jeho důsledky.

5. Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že se obžalovaný jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, přičemž tímto jednáním naplnil dvojnásobně všechny zákonné znaky skutkové podstaty provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku, neboť s poškozenou XXX měl dokonaný pohlavní styk souloží a s poškozenou XXX jiný pohlavní styk, přičemž o obou dívkách věděl, že jim není 15 let.

6. Naplněna byla objektivní i subjektivní stránka obou provinění, jako forma zavinění byl shledán úmysl přímý podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Společenská škodlivost činu pro společnost byla v zákonem předpokládané míře naplněna.

7. Při úvaze o druhu a výměře trestního opatření soud vycházel z § 38 odst. 1 a § 39 odst. 1 tr. zákoníku, bylo přihlédnuto ke způsobenému následku, okolnostem případu i způsobu spáchání trestného činu, k osobě pachatele a jeho pohnutce. Obžalovaný se dopustil dvou provinění v sexuální oblasti nenásilného charakteru. Ze zprávy Magistrátu města XXX – OSPOD bylo zjištěno, že s mladistvým začal úřad pracovat až v souvislosti s projednávanou událostí. Dle zprávy z XXX 2022 by se měl zdržovat v XXX. Z aktuální zprávy úřadu z letošního srpna pak vyplývá, že matka mladistvého prakticky znemožňuje jakoukoli spolupráci – mladistvý byl přijat na ZŠ XXX, kam však nedochází, matka se školou nespolupracuje, nereaguje na e-maily ani telefonáty, pokud je výjimečně kontaktní, tvrdí, že situaci zdravotně nezvládá a XXX stav je vážný a XXX.

8. Po zhodnocení těchto skutečností bylo trestní opatření uloženo v mezích zákonné trestní sazby snížené podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku (ohrožení trestní sazbou 6 měsíců až 4 roky), přičemž trestní opatření úhrnné podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku v trvání 7 měsíců se zkušební dobou 1,5 roku soud shledal jako dostatečné s přihlédnutím k časovému odstupu od trestné činnosti (téměř dva roky) a k nové skutečnosti ve prospěch obžalovaného, která v hlavním líčení přistoupila, tedy k prohlášení viny.

9. S nárokem na náhradu nemajetkové újmy se připojila k trestnímu řízení proti obžalovanému poškozená nezletilá XXX, přičemž svůj nárok vznesla do výše částky 250 000 Kč s příslušenstvím, kdy poukázala především na své psychické obtíže, XXX a vliv trestného činu obžalovaného na její zdravotní stav, léčení doložila aktuální zprávou XXX ze dne XXX 2023 o probíhající hospitalizaci, kterou potvrdila její matka, XXX, ke dni hlavního líčení jako trvající. Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že se obžalovaný trestné činnosti dopustil a trestná činnost negativně zasáhla do osobnostních práv nezletilé poškozené XXX. Je nepochybné, že posuzované jednání na poškozenou působilo vysoce škodlivě z hlediska emočního a sexuálního. K následkům jednání obžalovaného byl zpracován znalecký posudek z oboru psychiatrie, z jehož závěrů se podává, že psychické a tělesné problémy nezletilé XXX odpovídají jednak jejím diagnózám, které byly přítomny ještě před

posuzovaným jednáním obžalovaného, nicméně k jejich prohloubení došlo v důsledku zvýšené psychosociální a emoční zátěže mj. způsobené policejním vyšetřováním a jeho důsledky. V této souvislosti je nezbytné konstatovat, že trestní řízení je vedeno po dobu téměř dvou let, přičemž nezletilá byla podrobena opakovaně znaleckému zkoumání i výpovědím u Policie ČR. V okruhu svých vrstevníků a spolužáků byla a je po tuto dobu stigmatizována. I když prokázanými problémy psychického charakteru nezletilá trpěla již v minulosti, přičemž se v jejím případě jedná o disharmonický vývoj osobnosti, dílem v důsledku dekompenzovaného rodinného klimatu XXX, přesto právě na takto dekompenzovaný terén psychiky nezletilé přistoupila mimořádná zátěž v podobě trestního řízení a samotného protiprávního jednání obžalovaného. V důsledku takto zvýšené psychické zátěže po dobu dvou let pak dochází k průběžným hospitalizacím nezletilé, přičemž aktuální hospitalizace stále trvá, a to v rozsahu již tří měsíců.

10. Závažnost zásahu do osobní sféry poškozené, potažmo závažnost a rozsah nemajetkové újmy, vyjadřuje i skutečnost, že skutek obžalovaného je kvalifikován jako provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku se základní trestní sazbou od jednoho do osmi let, v případě mladistvého pak sníženou na polovinu. Soud tak dospěl k závěru, že poškozené je na místě přiznat právo na náhradu vzniklé nemajetkové újmy v penězích. Přiznání nemajetkové újmy podle § 2956 občanského zákoníku je do jisté míry věcí úvahy soudu. Poškozené tak byla přiznána částka XXX, tedy ve výši XXX uplatněného nároku, a to bez příslušenství, neboť vzhledem k současnému studiu obžalovaného a jeho nezletilosti do XXX je objektivně aktuálně v možnostech pracovního zařazení a výdělečné činnosti obecně omezen a není v jeho možnostech zabránit prodlení se splácením náhrady nemajetkové újmy ihned od právní moci rozhodnutí soudu. V této souvislosti je na místě zmínit i skutečnost, že vzniklá nemajetková újma byla částečně odčiněna i samotným projednáním věci trestním soudem a odsouzením obžalovaného. Přiznaná částka se tak jeví odpovídající nejenom okolnostem, za kterých došlo k zásahu do základních práv poškozené, ale i v souladu s obecnou zásadou přiměřenosti neboli spravedlivé únosnosti. Ostatně nepřiznání žádné částky nemajetkové újmy poškozené, která trpí disharmonickým rozvojem osobnosti s řadu psychiatrických diagnóz, by fakticky znamenalo pardonovat tuto trestnou činnost v oblasti nemajetkové újmy nezletilých obětí v sexuální oblasti obecně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení jeho opisu podat k Okresnímu soudu v Pardubicích odvolání. O odvolání rozhoduje Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy.

Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, pokud toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Navrátilová.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Žádost o uspokojení takového majetkového nároku je poškozený povinen podat Ministerstvu spravedlnosti České republiky nejpozději do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku, nebo do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí vydaného soudem v řízení ve věcech občanskoprávních, kterým mu byl jeho majetkový nárok přiznán. Po uplynutí této lhůty právo na uspokojení majetkového nároku ze zvláštního účtu zaniká.

Pardubice 14. prosince 2023

Mgr. Karel Gobernac v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Navrátilová.

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, soud pro mládež projednal ve veřejném zasedání konaném dne 2. května 2024 **odvolání mladistvého XXX,** narozeného XXX v XXX, trvale bytem XXX, t.č. bytem XXX, XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích, soudu pro mládež ze dne 14. prosince 2023, č. j. 4 Tm 7/2023-835, a rozhodl

takto:

Odvolání mladistvého se podle § 256 tr. řádu ***zamítá.***

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl mladistvý uznán vinným pod bodem 1 proviněním pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku a pod bodem 2 rovněž proviněním pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku, za což mu bylo uloženo úhrnné trestní opatření odnětí svobody v trvání 7 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 1,5 roku. Dále mu byla uložena povinnost zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozené XXX, nar. XXX, částku XXX. Ve zbytku svého nároku na náhradu nemajetkové újmy byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Dle skutkových zjištění okresního soudu se uvedeného jednání vůči nezl. poškozené XXX dopustil tím, že v přesně nezjištěné době v noci z XXX na XXX 2022 se v dětském pokoji v místě svého bydliště v XXX pokusil zasunout penis do vagíny nezletilé poškozené XXX, narozené XXX, jejíž věk znal, avšak k úplnému vykonání soulože nedošlo.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání mladistvý, a to do výroku o náhradě nemajetkové újmy. Nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, v němž byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené nezletilé XXX nemajetkovou újmu ve výši XXX, neboť soud prvního stupně pochybil, když nárok na nemajetkovou újmu ve výši XXX přiznal, ačkoliv z provedeného dokazování nebylo nade vší pochybnost dostatečně prokázáno, že by obžalovaný svým jednáním, ke kterému se doznal, negativně zasáhl do osobnostních práv poškozené a že by v důsledku jednání, pro které je obžalovaný odsuzován, vznikla poškozené nemajetková újma. Obžalovaný svým prohlášením viny se přiznal k tomu, že s poškozenou se pokusili o pohlavní styk, který s ohledem na skutečnost, že v dané době již bylo obžalovanému 15 let, byl klasifikován jako provinění pohlavního zneužívání. Obžalovaný si tímto svým prohlášením je plně vědom, že v liteře zákona došlo jeho jednáním k zásahu do zákonem chráněných osobnostních práv poškozené, zároveň však má za to, že nebylo nadepsaným soudem prokázáno, že takovéto jednání mělo charakter negativní zkušenosti poškozené. Z provedeného dokazování je zřejmé, že poškozená začala vyprávět o tom, co mezi ní a obžalovaným proběhlo až poté, co byla obžalovaným odmítnuta na společně strávený čas XXX. Navíc svá vyjádření a sdělení formulovala jako znásilnění, pro které byl původně obžalovaný v trestním řízení dokonce stíhán a ze znaleckých posudků na poškozenou vyplynulo, že tato trpí závažnými poruchami psychického charakteru, zejména pak disharmonickým nevyváženým vývojem osobnosti, když je silně motivována egocentrickým a egoistickým myšlením motivovaným potřebou atraktivity v partě vrstevníků, která ji nahrazuje nefunkční vztahy v primární rodině. Její sdělení a vyjádření tedy byla značně znevěrohodněna, je tedy třeba konstatovat, že naopak to byl obžalovaný, který byl chováním poškozené negativně ovlivněn, když právě na základě jejích výpovědí a obvinění byl stíhán pro provinění znásilnění a žil tak rok a půl v obavách o to, jakým způsobem bude schopen prokázat,

že pokus o pohlavní styk byl činěn se vzájemným souhlasem a obával se o svoji budoucnost. Poškozená trpěla již před projednávaným skutkem závažnými problémy psychického charakteru specifikovanými ve znaleckém posudku, z kterého mimo jiné vyplynulo, že její přetrvávající obtíže, pro které byla opakovaně hospitalizována, mají původ zejména v disharmonickém vývoji a nekvalitním vztahu s oběma rodiči. Nebyla prokázána žádná příčinná souvislost mezi stíhaným jednáním a jakoukoliv újmou, která snad měla poškozené vzniknout, potažmo jakýmikoliv dalšími problémy, hospitalizacemi na psychiatrii. Pokud je v rozsudku uváděno, že snad mělo k prohloubení problému poškozené dojít v důsledku policejního vyšetřování a s ním spojenými důsledky, pak je třeba zejména uvažovat o tom, jakým způsobem bylo trestní řízení vedeno a jak bylo v něm se samotnou poškozenou zacházeno. Zároveň z žádného z provedených důkazů nevyplývá, že by snad mělo docházet k jakékoliv stigmatizaci poškozené v okruhu jejich vrstevníků, naopak je zřejmé z chování poškozené na sociálních sítích, že tato se nadále chová velmi vyzývavě a rozhodně nepůsobí jako zneužívaná oběť. S ohledem na všechny okolnosti má obžalovaný za to, že uložení povinnosti nahradit poškozené újmu ve výši XXX je neoprávněné. Dále poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, z něhož cituje a poukazuje na to, že funkcí náhrady nemajetkové újmy je primárně funkce satisfakční, tj. přiměřeně s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu, přiznat nemajetkovou újmu a tím účinně vyvážit a zmírnit nepříznivý následek neoprávněného zásahu, neboť nemajetková újma vzniklá porušením osobnostních práv se v obecném slova smyslu ani nedá odškodnit a rozsah vzniklé nemajetkové újmy nelze ani exaktně kvantifikovat a lze za ní jen poskytnout zadostiučinění satisfakcí. Pokud by odvolací soud uznal, že nárok na náhradu nemajetkové újmy poškozené snad vznikl, pak má obžalovaný námitky proti stanovení výše náhrady újmy. K tomu poukazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 6 T 2/2023 z 12. 7. 2023, kdy soud uložil nemajetkové újmy ve výši 30 000 Kč a 15 000 Kč a poukazuje na důvody a zejména okolnosti samotného spáchaného trestného činu. Dále poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 142/2018, kdy Nejvyšší soud potvrdil povinnost obviněného nahradit poškozené nemajetkovou újmu ve výši 15 077 Kč, kdy obviněný opakovaně telefonoval a zasílal výhrůžné SMS zprávy poškozené, telefonoval z veřejných automatů, vyhledával proti její vůli její osobní kontakt a poškozená v důsledku toho začala trpět duševní chorobou, a to poruchou přizpůsobení. Vzhledem k výše uvedenému tedy navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o náhradě nemajetkové újmy a sám ve věci rozhodl tak, že se poškozená se svým nárokem odkazuje do civilního řízení, příp. aby nemajetkovou újmu výrazně snížil.

Krajský soud z podnětu podaného odvolání ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, jež jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání vyhovět nelze.

Napadený rozsudek vzešel z řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném řízení okresní soud vykonal všechny důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí, přičemž tyto důkazy zhodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a i v celém souhrnu logickým a podrobně odůvodněným způsobem, kterému z hlediska pravidel stanovených pro hodnocení důkazů nelze nic vytknout.

Skutková zjištění soudu prvého stupně jsou správná a mají oporu v provedeném dokazování. Ostatně odvolání mladistvého nesměřuje do výroku o vině, což by ani s ohledem na prohlášení viny z jeho strany u hlavního líčení nepřicházelo v úvahu. Odvolání nesměřuje ani do výroku o trestním opatření, ale pouze do výroku o náhradě nemajetkové újmy. Ani v tomto případě však krajský soud neshledal žádné pochybení.

Z návrhu poškozené nezl. XXX vyplývá, že tato uplatnila prostřednictvím svého zmocněnce nárok na nemajetkovou újmu ve výši 250 000 Kč v důsledku zásahu do jejích osobnostních práv.

Okresní soud jí přiznal toliko nemajetkovou újmu ve výši XXX a ve zbytku jejího nároku na náhradu nemajetkové újmy ji odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozená si odvolání proti rozsudku nepodala.

Náhrada nemajetkové újmy se v takovém případě opírá o ustanovení § 2956 a 2957 občanského zákoníku. V daném případě došlo k zásahu do osobnostní sféry poškozené, a to za účinnosti nového občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., proto je třeba z této právní úpravy vycházet. Oblast nemajetkové újmy je zahrnuta v ustanoveních § 81 a 82 občanského zákoníku, kdy tato ustanovení realizují právo na ochranu osobnosti člověka včetně všech jeho přirozených práv, kdy podle § 81 odst. 2 občanského zákoníku ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. V § 82 odst. 1 občanského zákoníku je pak zakotveno právo člověka, jehož osobnost byla dotčena, domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

S ohledem na ustanovení § 43 odst. 3 tr. řádu, kdy v adhezním řízení je možné navrhnout uložení povinnosti obžalovanému nahradit nemajetkovou újmu jen v penězích, nepřichází nepeněžní reparace nemajetkové újmy v trestním řízení v úvahu. Z ustanovení § 2951 odst. 2 občanského zákoníku pak vyplývá, že nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním a zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Pokud jde o způsob rozhodnutí o výši náhrady nemajetkové újmy v penězích, tuto upravuje § 2955 občanského zákoníku, a to tak, že nelze-li výši náhrady přesně určit, určí ji podle spravedlivého uvážení jednotlivých okolností případu soud. Pokud jde o způsob a výši přiměřeného zadostiučinění, musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné, jimiž jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci a vezme se v úvahu i obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala (viz § 2957 občanského zákoníku).

V této souvislosti není třeba provádět žádné další důkazní řízení, když podstatné skutečnosti, z nichž je možné nárok na nemajetkovou újmu dovodit, jsou obsaženy již v trestním spise.

Z těchto shora uvedených důvodů je tedy třeba, aby soud nejprve zkoumal, zda poškozená utrpěla nemajetkovou újmu, která vznikla poškozené v důsledku trestného činu obžalovaného, vůči němuž byl nárok uplatněn, a v případě, že se o nemajetkovou újmu jedná, posuzuje, zda dosahuje takové intenzity, kdy se již nejeví postačujícím jen odčinění přiměřeným zadostiučiněním podle § 2951 odst. 2 občanského zákoníku, ale kdy už má poškozený nárok na její náhradu v penězích. Musí se tedy jednat o takový zásah, který je objektivně způsobilý vyvolat nemajetkovou újmu a který spočívá v porušení nebo ohrožení osobnosti fyzické osoby, musí se jednat o zásah neoprávněný, resp. protiprávní a musí být dána příčinná souvislost mezi oběma uvedenými předpoklady (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 7. 2014, sp.zn. 6 Tdo 347/2014).

O snížení důstojnosti poškozené osoby půjde tam, kde vzhledem ke konkrétní situaci, ve které k zásahu do osobnostních práv došlo, jakož i s přihlédnutím ke konkrétní poškozené osobě, lze spolehlivě dovodit, že by nastalou nemajetkovou újmu vzhledem k intenzitě a trvání škodlivého následku, spočívajícího ve snížení její důstojnosti, pociťovala jako závažnou zpravidla každá fyzická osoba nacházející se na místě a postavení poškozeného (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 10. 2009, sp.zn. 30 Cdo 4431/2007). Tyto podmínky lze v tomto konkrétním případě nepochybně dovodit, neboť zásah do psychické i fyzické sféry poškozené, která nebyla ztotožněna s jednáním mladistvého, jakož i zásah do její osobní integrity v důsledku nevhodného chování mladistvého, který výrazně zasáhl do intimní sféry nezletilé poškozené, by v obdobných případech stejně úkorně a ponížené vnímala každá jiná osoba stejného věku a postavení. Je třeba přihlédnout k věku nezletilé poškozené (13 let v té době), která nepochybně již jednání mladistvého dokázala vnímat jako nevhodné, nepatřičné a neobvyklé, neboť v té době již dochází k výraznému

emocionálnímu vývoji poškozené a takovéto zásahy do intimní sféry je schopna odlišit od normálních projevů náklonnosti apod.

V dané věci krajský soud dospěl k závěru, že shora zmíněné podmínky ustanovení § 2951 odst. 2, § 2956 a § 2957 občanského zákoníku pro poskytnutí nemajetkové újmy v penězích byly splněny. Jednáním mladistvého, který se pokusil zasunout penis do vagíny nezletilé poškozené, byť k úplnému vykonání soulože nedošlo, ale způsobilo jí bolest, došlo k hrubému a poměrně zavrženíhodnému zásahu do jejích základních práv, jako jsou lidská důstojnost a soukromý život, a to ve smyslu čl. 1 a čl. 10 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod. V daném případě se jednalo o zásah do osobnostních práv poškozené, který byl závažný, a nepochybně tím došlo ke snížení její důstojnosti ve značné míře, přičemž zjevně není postačující morální zadostiučinění. Z vyjádření nezl. poškozené vyplývá, že se XXX, začala s tím v XXX 2022 a jedním z důvodů bylo i to, co se jí přihodilo s mladistvým. Dokonce musela změnit třídu a třídní kolektiv, protože jí ve třídě začali hodně nadávat po tom, co se jí stalo s mladistvým, neboť se to ve třídě rozkřiklo. I ze závěrů znaleckého posudku na její osobu z odvětví psychiatrie a psychologie vyplývá, že v důsledku sexuálního chování mladistvého se s větší pravděpodobností nejednalo o traumatický prožitek, nicméně následné psychické a tělesné problémy nezletilé poškozené sice odpovídají popsaným diagnózám, ale k jejich prohloubení došlo právě i v důsledku zvýšené psychosociální a emoční zátěže, mj. způsobené právě policejním vyšetřováním a jeho důsledky. Je tedy zřejmé, že nezl. poškozená událost vnímala velmi úkorně a intenzivně, musela se s tím po určitou dobu vypořádávat a v takovém případě nepostačí pouhé morální zadostiučinění spočívající v odsouzení mladistvého.

S ohledem na shora uvedené je patrné, že ze strany mladistvého tak došlo k poměrné významnému zásahu vůči osobnosti poškozené. V daném případě šlo o úmyslné a nevhodné jednání značně narušující osobní integritu poškozené, což v souhrnu vyvolalo u poškozené obavy a strach a prohloubilo její dosud již narušenou psychiku.

V této souvislosti je třeba zmínit i fakt, že závažnost zásahu mladistvého do osobnostní integrity poškozené, a tedy i závažnost a rozsah nemajetkové újmy jí způsobené, vyjadřuje již samotný fakt, že skutek mladistvého byl kvalifikován jako provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku. Svůj význam pak má i sekundární újma, která poškozené vznikla v souvislosti s vyšetřováním této trestné činnosti, tedy důsledky tzv. sekundární viktimizace, neboť byla nucena se podrobit úkonům trestního řízení a dokonce dvojímu znaleckému zkoumání.

Vzhledem k tomu, že u poškozené nepochybně ze shora uvedených důvodů vznikla nemajetková újma, kdy došlo k výraznému zásahu do její osobnostní sféry, je na místě přiznat jí právo na náhradu této vzniklé nemajetkové újmy v penězích, přičemž s ohledem na dosavadní judikaturu, která se postupně vyvíjí, kdy u oběti trestného činu znásilnění provedeného poměrně hrubým způsobem byla přiznána nemajetková újma ve výši 500 000 Kč (srovnej Rt 14/2014), pak lze vzhledem k takto zjištěným skutečnostem a okolnostem daného případu rozhodnout u poškozené o přiznání nemajetkové újmy v konkrétní částce.

V tomto projednávaném případě s ohledem na skutečnost, že jednání mladistvého bylo provázeno snahou docílit svého sexuálního uspokojení, se pak jeví jako odpovídající výše XXX. Tato částka odpovídá nejenom okolnostem, za kterých došlo k hrubému porušení základních práv poškozené, ale jeví se jako souladná i s obecnou zásadou přiměřenosti (proporcionality) neboli spravedlivé únosnosti. Je třeba si uvědomit, že judikatura se ohledně výše přiznávaných částek postupně vyvíjí a odvíjí se od charakteru spáchané trestné činnosti a také od způsobu provedení a rozsahu zásahu do osobnostních práv poškozené. Přitom je třeba vzít v úvahu, že i ceny, od kterých se většinou výše nemajetkové újmy odvíjí, se postupem času zvýšily, takže nyní přiznaná částka ve výši XXX rozhodně nedosahuje stejné výše jako tomu bylo před několika lety, kdy ceny byly daleko nižší, než je tomu v současné době. To právě odráží i fakt, že přiznávat částky do 50 tisíc korun se jeví

jako kontraproduktivní a neodrážející aktuální cenovou relaci, kdy dnes přiznaná částka XXX Kč může odpovídat zhruba XXX přiznávaným před několika lety.

Shora zmíněná zásada proporcionality z pohledu mladistvého pak znamená, že opatření přinesená v podobě omezení základního práva mladistvého se nesmí dostat do nepoměru s užitkem, který byl omezením základního práva dosažen. Z tohoto pohledu proto uložené opatření obstálo v testu proporcionality a nezatěžuje mladistvého nadměrně, resp. zatížení není pro něj neúnosné. Pochopitelně lze předpokládat, že přiznanou částku nebude mladistvý schopen uhradit jednorázově, je stále žákem základní školy a bude se připravovat na své budoucí povolání, nicméně je v souladu s citovanou zásadou spravedlivé únosnosti, aby mladistvý s ohledem na všechny okolnosti případu byl zatížen finanční povinností ve prospěch poškozené po určitou část svého života. Navíc mladistvý je na prahu svého dospělého života, dostane se do produktivního věku, může pracovat a je v jeho možnostech nemajetkovou újmu hradit, byť třeba postupně či ve splátkách.

Vzhledem k tomu, že poškozená požadovala na náhradě nemajetkové újmy částku 250 000 Kč, ale přiznána jí byla toliko částka XXX, byla ve zbytku svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázána správně okresním soudem na řízení občanskoprávní.

Odvolací soud nezjistil důvod pro změnu kteréhokoli z přezkoumávaných výroků, všechny výroky okresního soudu považuje za správné a odpovídající zákonu, a proto nezbylo, než odvolání mladistvého podle § 256 tr. řádu zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Pardubice 2. května 2024

JUDr. Šárka Pfeiferová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dita Šimková

Č. j. 3 Tm 4/2023-118

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích – soud pro mládež rozhodl v hlavním líčení konaném dne 6. září 2023 v senátu složeném z jeho předsedy Mgr. Matěje Piláta a přísedících Ivana Hainze a Richarda Urbana,

takto:

Obžalovaný mladistvý XXX, narozený dne XXX, trvale bytem XXX, adresa pro doručování XXX,

je vinen, že

v přesně nezjištěné době v období od začátku XXX 2021 do konce roku 2021 nejméně ve třech případech na adrese XXX v bytě a dále v XXX vykonal soulož s nezletilou XXX, narozenou XXX, přestože věděl, že je mladší než patnáct let,

tedy

vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let,

čímž spáchal

provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 31 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže k trestnímu opatření **odnětí svobody** v trvání **6 (šesti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon uloženého trestního opatření podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **1 (jednoho) roku.**

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Pardubicích podala dne 17. 7. 2023 obžalobu na mladistvého pro skutek uvedený ve výroku rozsudku. Soud ve věci rozhodoval v hlavním líčení konaném dne 6. 9. 2023.

Rozhodnutí o vině

2. Obžalovaný mladistvý u hlavního líčení prohlásil vinu v plném rozsahu. Jelikož prohlášení viny korespondovalo s důkazy zajištěnými v přípravném řízení, zejména s výpovědí poškozené a rovněž obžalovaného, přijal soud toto prohlášení viny a uznal obžalovaného na vinu dle podané obžaloby.

Právní hodnocení

3. Provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí mladistvý, který vykoná soulož s dítětem mladším patnácti let nebo kdo je jiným způsobem pohlavně zneužije. V řízení bylo prokázáno, že obžalovaný opakovaně souložil s poškozenou XXX, v době, kdy jí bylo dvanáct, respektive třináct let. Obžalovaný rovněž doznal, že znal věk poškozené. Tím byly naplněny všechny zákonné znaky citované skutkové podstaty. U obžalovaného rovněž nebylo zjištěno, že by jeho rozumový či mravní vývoj byl natolik opožděn, že by nemohl rozpoznat protiprávnost spáchaného trestného činu či ovládnout své jednání, konečně obžalovaný je řádným studentem XXX a nepochází z problematického sociálního prostředí.

Uložené opatření

4. Při stanovení druhu trestního opatření a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Soud také přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

5. Soud rovněž přihlédl k tomu, zda uložená opatření mohou vést k vytvoření podmínek pro sociální a duševní rozvoj mladistvého se zřetelem k jím dosaženému stupni rozumového a mravního vývoje, osobním vlastnostem, k rodinné výchově a k prostředí mladistvého, z něhož pochází, i jeho ochrana před škodlivými vlivy a předcházení dalšímu páchání provinění.

6. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Při stanovení druhu trestního opatření a jeho výměry soud přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (dle § 41 a 42 tr. zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu.

7. Obžalovanému polehčuje jeho prohlášení viny a také dosavadní bezúhonný život. Soud rovněž přihlédl k věku obžalovaného, který se trestné činnosti dopustil krátce po dovršení patnáctých narozenin. Na druhou stranu je závažnost jednání zvýšena skutečností, že se nejednalo o jednorázový incident a také věkem poškozené, který se ani zdaleka neblížil věku patnácti let, kdy je pohlavní styk legální.

8. S přihlédnutím k výše uvedenému a skutečnosti, že provinění spáchané obžalovaným je u dospělých pachatelů klasifikováno jako zločin, dospěl soud k závěru, že uložení výchovného

opatření napomenutí s výstrahou, jak bylo navrhováno obhajobou, by neodpovídalo závažnosti spáchaného provinění. Ačkoliv soud nepřehlíží, že obžalovaný je osobou bezúhonnou, řádně studující střední školu a připravující se na budoucí povolání, přes to nelze dané jednání přejít bez uložení trestního opatření.

9. Za spáchání provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku stanoví zákon u mladistvých pachatelů sazbu trestního opatření odnětí svobody v trvání šesti měsíců až čtyř let. S ohledem na právní kvalifikaci je vyloučeno uložení alternativních trestů, soud tak obžalovanému uložil nejmírnější možné podmíněné trestní opatření odnětí svobody odpovídající výše uvedené sazbě, tedy trestní opatření odnětí svobody v trvání šesti měsíců, podmíněně odložené na zkušební dobu jednoho roku.

10. Obhájce uvedl, že uložení tohoto opatření by mohlo ztížit budoucí profesní uplatnění obžalovaného, jelikož ten se jako student XXX ve XXX plánuje ucházet o místo v XXX, kde je vyžadován čistý trestní rejstřík. Soud tuto obhajobu však nepovažuje za přiléhavou. V prvé řadě je třeba zmínit, že tohoto si měl být obžalovaný vědom již před spácháním provinění a uzpůsobit své jednání tak, aby zůstal osobou bezúhonnou. Dále soud poukazuje na to, že obžalovaný je toliko studentem třetího ročníku střední školy, zkušební doba tak uplyne ještě před završením studia. Pokud obžalovaný povede během uložené zkušební doby řádný život, nebude nic bránit rozhodnutí o osvědčení a odsouzení bude zahlazeno dříve, než se bude hlásit do plánovaného zaměstnání.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu. Odvolání se podává u Okresního soudu v Pardubicích a rozhoduje o něm Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Ve prospěch mladistvého, a to i proti jeho vůli, mohou odvolání podat též jeho zákonný zástupce, obhájce a orgán sociálně-právní ochrany dětí.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Pardubice 6. září 2023

Mgr. Matěj Pilát v. r.
předseda senátu

shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Navrátilová
vypravila: Věra Bohuňková

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, soud pro mládež, rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 29. listopadu 2023 **o odvolání mladistvého XXX, narozeného XXX** v XXX, XXX, trvale bytem XXX, t.č. XXX, okres XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích, soudu pro mládež ze dne 6. září 2023, č.j. 3 Tm 4/2023-118,

takto:

Odvolání mladistvého se podle § 256 tr. řádu ***zamítá****.*

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl mladistvý uznán vinným proviněním pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku a za toto provinění mu bylo uloženo podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 31 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže trestní opatření odnětí svobody na 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 1 roku.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se uvedeného provinění dopustil mladistvý tím, že

v přesně nezjištěné době v období od začátku XXX 2021 do konce roku 2021 nejméně ve třech případech na adrese XXX v XXX v bytě a dále v XXX vykonal soulož s nezletilou XXX, narozenou XXX, přestože věděl, že je mladší než patnáct let.

Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání mladistvý prostřednictvím svého obhájce, v kterém v obecné rovině konstatoval nepřiměřenost trestního opatření vůči mladistvému a opakoval svou námitku učiněnou již v řízení před soudem I. stupně, že studuje XXX a má zájem působit v XXX, přičemž rekrutační středisko po něm bude požadovat výpis z rejstříku trestů. Záznam v tomto rejstříku mladistvého bude diskvalifikovat v jeho životních cílech. Obhájce obžalovaného vyjadřuje přesvědčení, že by měl soud vzít v potaz nejenom současný trestný čin, ale také charakter trestné činnosti. Odvolatel navrhuje, aby bylo mladistvému uloženo toliko napomenutí.

Protože nebyly splněny předpoklady pro zamítnutí nebo odmítnutí odvolací podle § 253 tr. řádu, přezkoumal krajský soud podle § 254 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, které byly podaným odvoláním dotčeny, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Přezkumná činnost krajského soudu byla omezena nejenom skutečností, že bylo podáno odvolání pouze mladistvým v jeho prospěch do výroku o uloženém trestním opatření, ale i skutečností, že v daném případě došlo k prohlášení viny ze strany mladistvého.

Textově sice rozsáhlé, ale obsahově skromné odvolání obhájce mladistvého v podstatě pouze zopakovalo myšlenku ze závěrečné řeči o tom, že trestní opatření a záznam v rejstříku trestů má diskvalifikovat mladistvého v jeho životních cílech, přičemž bylo doplněné o obecně formulovaný apel na to, aby se krajský soud zabýval charakterem spáchané trestné činnosti. Argumentačně slabší odvolání obhájce obžalovaného tak nepřineslo nic nového oproti původním námitkám, které byly učiněny před okresním soudem, s kterými se okresní soud vypořádal v odstavci 10. svého rozhodnutí, kdy konstatoval především to, že tyto následky si měl mladistvý uvědomit před spácháním provinění, že se může stát osobou nikoliv bezúhonnou, pokud má takto specifické budoucí cíle. Především však okresní soud konstatoval, že mladistvý je toliko studentem 3. ročníku střední školy, kdy zkušební doba uplyne před ukončením studia a ani z tohoto ohledu pravděpodobně nedojde k nežádoucí stigmatizaci mladistvého. Námitka odvolatele s těmito

úvahami okresního soudu nepracovala a není tak zřejmé, v čem se obhájce vymezuje vůči těmto závěrům okresního soudu, neboť s nimi nepolemizuje.

Okresní soud jako soud nalézací uvážil všechny významné okolnosti, které byly rozhodné pro zvážení aplikace příslušných ustanovení zákona o soudnictví ve věcech mládeže, a jeho úvaha o nezbytnosti o uložení trestního opatření je řádně opřena o zákonná kritéria. Okresní soud logicky dovodil, že je namístě uložit trestní opatření v příslušné trestní sazbě snížené ve smyslu § 31 odst. 1 tr. zákoníku a že zde není důvod k aplikaci ustanovení § 32 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, natož aby bylo možno si vystačit toliko s výchovným opatřením.

Okolnosti na straně mladistvého, které jsou pozitivní, byly řádně zohledněny při výši uloženého trestního opatření, které je v podstatě minimální, stejně tak jako délka zkušební doby, která je stanovena pouze na 1 rok. Zjevně zde nejsou žádné okolnosti případu, které by mohly svědčit na možnost uložit trestní opatření mimořádně ještě v nižší výměře nebo které by mohly vést k odůvodnění závěru o tom, že si lze vystačit s výchovným opatřením.

Charakter trestné činnosti, o které hovoří obhájce, je zde poměrně závažný a právě tento argument naopak hovoří právě v neprospěch mladistvého. Jedná se o provinění, které by bývalo bylo u zletilého pachatele hodnoceno jako zločin s trestní sazbou až osm let odnětí svobody. Věk pachatele, nezkušenost a další související okolnosti jsou zde právě zahrnuty v samotné specifičnosti řízení proti mladistvému pachateli, kterému navíc bylo uloženo podmíněné trestní opatření na samé spodní hranici trestní sazby s minimální zkušební dobou.

Nešlo přehlédnout též konkrétní okolnosti spáchaného skutku, kdy se rozhodně nejednalo například o pouhý náznak sexuálních aktivit spáchaný ojediněle méně závažnou formou, ale o uskutečněných třech souložích s osobou, která byla v době prvé soulože dokonce mladší 13 let. Zde se již jedná o významný zásah do osobní integrity nezletilého dítěte, kdy si nelze vystačit s jiným opatřením než s trestním opatřením, a to včetně důvodu generální prevence. Skutečnost, že sám mladistvý byl v danou dobu teprve krátce trestně odpovědný, byla významně zohledněna při stanovení výše výměry trestního opatření, stejně tak skutečnost, že došlo k prohlášení viny.

Krajský soud dovodil, že okresní soud postupoval zákonným způsobem, když uložil vyměřené trestní opatření na krátkou zkušební dobu jednoho roku a v jeho postupu krajský soud neshledal žádné pochybení. Uložené trestní opatření splní účel, pro který bylo ukládáno a splní i funkci generální prevence tohoto následku trestní odpovědnosti mladistvého, aby bylo možno takovým proviněním v budoucnu bránit.

V daném případě rozhodně nebyl prostor pro bagatelizaci spáchaného provinění tím, že by bylo možno se spokojit s pouhým napomenutím. Takovým důvodem nemohou být ani případné obtíže mladistvého, pokud jde o jeho budoucí zaměstnání, které se navíc jeví jako zjevně liché, jak správně argumentoval okresní soud. Dle informací dostupných ze spisového materiálu bude mladistvý studovat střední školu ještě ve školním roce 2024/2025. Pokud by býval rozsudek nabyl právní moci v den vyhlášení rozsudku dne 6. 9. 2023, skončila by zkušební doba již 6. 9. 2024. I přes toto odvolací řízení skončí stanovená zkušební doba stále ještě v prvém pololetí školního roku, v kterém bude teprve mladistvý končit svoje středoškolské vzdělání, a pokud povede řádný život a osvědčí se, s největší pravděpodobností v roce 2025 již nebude mít ve výpisu z rejstříku trestů žádný záznam.

Vzhledem ke skutečnosti, že odvolání mladistvého bylo shledáno zjevně nedůvodné, rozhodl krajský soud o zamítnutí tohoto odvolání podle § 256 tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 29. listopadu 2023

JUDr. Šárka Pfeiferová v.r.
předsedkyně senátu

Zpracoval
Mgr. Petr Žanda

Shodu s prvopisem potvrzuje Dita Šimková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 18. října 2023 v Pardubicích v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Tomáška a přísedících Marka Šimečka a Věry Posledníkové,

takto:

XXX, narozený XXX, trvale bytem XXX,

je vinen, že

1)

v přesně nezjištěný den v XXX měsíci v roce 2018 ve vnitřních prostorách jím obývané chatky v chatové osadě XXX požádal XXX, narozenou XXX, aby se nechala vyfotit nahá, kdy fotoaparátem zn. XXX vyrobil soubor fotografií, z nichž minimálně ve čtyřech případech ji zachytil v pozicích vyzývavě představujících pohlavní orgány, z toho ve dvou případech se zasunutými předměty (XXX), přičemž tyto fotografie minimálně v uvedeném fotoaparátu po nezjištěnou dobu přechovával, přestože věděl, že se jedná o osobu zcela zjevně mladší osmnácti let, neboť tato skutečnost mu byla známa,

tedy

přiměl dítě k výrobě pornografického díla,

přechovával fotografické pornografické dílo, které zobrazuje dítě,

2)

v přesně nezjištěný den v XXX měsíci v roce 2019 v XXX osahával na přirození nezletilou XXX, narozenou XXX, tak, že se krouživými pohyby prsty ruky dotýkal nahého vnějšího genitálu a okolí, přestože věděl, že se jedná o osobu zcela zjevně mladší patnácti let,

tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Navrátilová.

dítě mladší patnácti let jiným způsobem pohlavně zneužil,

čímž spáchal

přečin zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku pod bodem 1,

přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku pod bodem 1,

zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku pod bodem 2.

a odsuzuje se

podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 a 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **2 (dvou) let.**

Odůvodnění:

Protože se po vyhlášení rozsudku státní zástupkyně a obžalovaný po poradě s obhájcem vzdali práva odvolání a prohlásili, že netrvají na vyhotovení odůvodnění, a obžalovaný zároveň prohlásil, že si nepřeje, aby v jeho prospěch podaly odvolání jiné oprávněné osoby, soud vyhotovil ve smyslu § 129 odst. 2 tr. řádu zjednodušený písemný rozsudek.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu. Odvolání se podává u Okresního soudu v Pardubicích a rozhoduje o něm Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích. Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Pardubice 18. října 2023

Mgr. Martin Tomášek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Navrátilová.

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Okresní soud v Pardubicích – soud pro mládež rozhodl v hlavním líčení konaném dne 18. dubna 2023 v senátě složeném z předsedy Mgr. Karla Gobernace a soudců Mgr. Pavla Hajdú a Václava Rybyšara,

takto:

Obžalovaný

ml. XXX, narozený XXX, trvale bytem XXX,

je vinen, že

1)

v přesně nezjištěné době XXX. dne XXX 2021 v XXX, XXX, si hodil poškozenou XXX, narozenou XXX, přes rameno a přes její protesty ji donesl za objekt, kde ji sundal na zem, strčil do ramene, až se udeřila XXX do hlavy, následně ji chytil za pas a držel ji za tvář, XXX, za jejího pokračujícího odporu na ni nalehl, XXX, načež jí udeřil nejméně jednou XXX, na její slovní odpor jí řekl "XXX", a svého jednání zanechal až poté, co mu ve snaze od něho utéct řekla, že XXX, což jí dovolil a poškozená využila situace a utekla směrem k budově, v průběhu incidentu utrpěla XXX zranění spočívající v hematomech na obličeji, hematomu s částečnou exkoriací u zápěstí pravé paže, drobné exkoriace a pohmoždění na zádech, kolem loktů, pod pravým okem a u kořene nosu, podlitinu na temeni hlavy, drobné exkoriace na vnitřní straně dvou prstů pravé ruky, se kterými byla ošetřena v Nemocnici Pardubického kraje a.s. v XXX a následně v Oblastní nemocnici XXX, a. s., kde bylo dále zjištěno podvrtnutí v oblasti krční páteře,

tedy

jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a čin spáchal jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží,

2)

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Baránková.

v době XXX hod. dne XXX 2022 v XXX, v přízemí, na chodbě v blízkosti schodiště, vykonal soulož s nezletilou XXX, narozenou XXX, přestože věděl její skutečný věk,

tedy

vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let,

čímž spáchal

provinění znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku pod bodem 1),

provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku pod bodem 2),

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestnímu opatření odnětí svobody v trvání **1,5 (jeden a půl) roku podmíněně**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 33 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže se výkon uloženého trestního opatření podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **2 (dva) roky.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené **XXX**, narozené XXX, trvale bytem XXX, **nemajetkovou újmu ve výši XXX Kč.**

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená XXX se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1.Z důkazů provedených v hlavním líčení považoval soud za prokázané, že obžalovaný v přesně nezjištěné době XXX. dne XXX 2021 v XXX, si hodil poškozenou XXX, narozenou XXX, přes rameno a přes její protesty ji donesl za objekt, kde ji sundal na zem, strčil do ramene, až se udeřila o XXX do hlavy, následně ji XXX, XXX, načež jí udeřil nejméně jednou XXX, na její slovní odpor jí řekl "XXX", a svého jednání zanechal až poté, co mu ve snaze od něho utéct řekla, že XXX, což jí dovolil a poškozená využila situace a utekla směrem k budově, v průběhu incidentu utrpěla XXX zranění spočívající v hematomech na obličeji, hematomu s částečnou exkoriací u zápěstí pravé paže, drobné exkoriace a pohmoždění na zádech, kolem loktů, pod pravým okem a u kořene nosu, podlitinu na temeni hlavy, drobné exkoriace na vnitřní straně dvou prstů pravé ruky, se kterými byla ošetřena v Nemocnici Pardubického kraje a.s. v XXX a následně v Oblastní nemocnici XXX, a. s., kde bylo dále zjištěno podvrtnutí v oblasti krční páteře, a dále v době XXX dne XXX 2022 v XXX, v přízemí, na chodbě v blízkosti schodiště, vykonal soulož s nezletilou XXX, narozenou XXX, přestože věděl její skutečný věk.

Ke skutku ad 1) rozsudku:

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Baránková.

2. Obžalovaný v přípravném řízení i u hlavního líčení u skutku připustil užití násilí vůči poškozené XXX v podobě jedné facky, kterou jí dal v rozrušení z důvodu, že se vulgárně vyjadřovala o jeho rodině, přičemž veškeré sexuální aktivity byly ze strany XXX dobrovolné a on je považoval za romantické, přičemž pokud by mu poškozená sdělila, že to takto nechce, tak by ji poslechl. Obžalovaný dále popsal seznámení s poškozenou XXX, kdy mezi nimi ihned došlo k sexu v autě poškozené, potom měli sex vícekrát a on by na tento způsob sexu s ní a od ní zvyklý, protože to vyžadovala. Konkrétně XXXX, tehdy byl hodně opilý, tak spolu spadli na zem, XXX ho osahávala a XXX. Obžalovaný uvedl, že při vzájemném líbání XXX poškozené, ale ona mu pak začala nadávat, tak jí řekl, že ne, udeřil ji a tím to skončilo. Poškozená po té facce začala utíkat a on šel směrem k hospodě, předtím viděl sanitku, tak šel za ní. Obžalovaný vyjádřil lítost nad tím, že poškozené XXX způsobil zranění.

3. Výslech svědkyně XXX se uskutečnil ve smyslu § 209 odst. 1 tr. řádu v nepřítomnosti obžalovaného a také s vyloučením veřejnosti (XXX obžalovaného) ve smyslu § 200 odst. 1 tr. řádu, to vše s poukazem na vlastní (důvodnou) žádost svědkyně a také s přihlédnutím k ust. § 20 odst. 4 zákona č. 45/2013, o obětech trestných činů. Svědkyně **XXX** vypověděla, že se s obžalovaným seznámili asi tři měsíce před XXX, sešli se na první XXX, tam spolu měli pohlavní styk a pak se neviděli, až pak na té druhé XXX, ale to už se spolu nebavili, ani se nepozdravili, a když končila XXX, tak seděla se svojí kamarádkou a dalšími osobami, obžalovaný k ní přišel, odtáhl ji ven, že s ní chce mluvit, ať jde s ním kousek dál, dal si ji na rameno, utíkal s ní, XXX, a obžalovaný říkal, ať drží hubu, že jí ukáže, pak s ní XXX, pak do něj strkala, ať jde od ní dál, ale obžalovaný ji pořád tahal na druhou stranu k XXX, tam byly XXX, tam ji začal XXX. Když řvala, tak ji obžalovaný XXX, volala o pomoc, obžalovaný jí řekl „XXX“ a vzal ji za XXX, házel s ní XXX, protože ho pořád odstrkovala, aby ji nechal být. Pak obžalovanému řekla, že jde XXX, on si zatím sednul, začal si sahat na penis a byl opřený o plot. Svědkyně XXX dále uvedla, že když šla XXX, tak začala utíkat, obžalovaný ji dohonil, XXX. Ona došla před XXX a volala záchranku, obžalovaný šel na druhou stranu. XXX dále uvedl, že když poodešla na XXX, tak jí obžalovaný řekl, ať nezkouší utéct a vulgárně jí nadával. Nic z uvedeného se nestalo s jejím souhlasem, sex byl úplně jiný, než ten jejich předchozí sex. Rodinné příslušníky obžalovaného vůbec neřešili, nenadávala jemu, ani jeho rodině. Ten večer byla v náladě, měla asi 4-5 panáků a večer na XXX pila už jen kolu, na XXX byla asi 3 hodiny. V průběhu večera se obžalovaného nedotýkala, on jí bral ruku, aby na něj sahala, a když ruku ucukla, tak ji XXX. K následkům útoku obžalovaného na svoji osobu XXX uvedla, že měla posunutou páteř, naraženou klíční kost a žebra, měla jizvy od XXX, tak si tam dala XXX, aby se jí to nepřipomínalo. K následkům jednání obžalovaného na svoji osobu XXX vypověděla, že se XXX. Krční límec nosila po incidentu s obžalovaným 10 dní, všude měla modřiny a XXX, pod okem a na hlavě měla boule, vše bylo odřené, nikdy se obžalovanému nezmínila o tom, že by měla ráda tvrdý sex. XXX, už chlapovi nedokáže důvěřovat a žije sama s XXX.

4. Výpovědi dalších osob k tomuto skutku byly čteny ve smyslu § 211 odst. 6 tr. řádu, žádný ze svědků nebyl incidentu přítomen, jedná se buď o subjektivní názory (XXX), případně informace z doslechu. Svědkyně **XXX** uvedla, že XXX přijela s kamarádkou XXX k ní domů, popíjely Tulamourku a připravovaly se na XXX. XXX má pověst, že je taková kurva, když se jí na XXX bude líbit nějaký kluk, tak po něm půjde a prostě se s ním vyspí. Nikoho konkrétního, kdo by o ní toto říkal, neví, ale kluci si to o ní říkají. Dva roky, co měla XXX přítele, tak se s ní neviděla a neví, že by byla v XXX a ani ona za ní nebyla v XXX. Ona sama zažila jednou, že někoho takhle sbalila, to se jí vlastně přiznala, že na XXX v XXX zatáhla kluka do auta a vyspala se s ním. O XXX mluvila, že si spolu píšou a že se jí líbí. K XXX XXX uvedla, že se ona sama tak opila, že po půlnoci jela domů a XXX tam nechala. XXX jí pak buď řekla, nebo napsala, že ji XXX znásilnil, že ji zbil. Po XXX se o tom mluví tak, jak jí to řekla XXX, že ji XXX zbil, že měla XXX. Ona to XXX nechtěla věřit, že jí tohle XXX udělal, ani tomu nevěří. **XXX** uvedla, že XXX probíhala v pohodě, když měla končit, tak přišel ke stolu kluk, později se dozvěděla, že se jmenuje XXX, chytil oběma rukama XXX v podpaží a řekl, ať vstane. XXX šla s XXX

směrem k východu. Ona seděla vevnitř, ale bylo jí divné, kde XXX je, tak ji šla hledat. K hospodě přijela sanitka a policie, a když odjela sanitka, tak přišel ten XXX. Ona zaslechla, jak policistům říkal něco v tom smyslu, že vypil 2 piva, že je nezletilý, a že ho XXX zneužila, znásilnila. Pak jela se třemi kluky v taxíku, kdy jeden z těch kluků byl i XXX XXX a ten říkal, že věří tomu, že ten debil tohle udělal.

5. **XXX** uvedla (a její výpověď byla podle § 102 odst. 2 tr. řádu čtena), že s obžalovaným chodila dva roky, rozešli se ještě předtím, než jim oběma bylo patnáct. Na den jejích patnáctých narozenin (XXX) ji odpanil. Jednou ji XXX zbil, to spolu chodili. V létě, kdy jí táhlo na čtrnáct, tak mluvil, že spolu budou mít sex, přemlouval ji a ona mu řekla nějaké sprosté slovo, vytrhla se a on jí řekl, co si to dovoluje, začal jí sprostě nadávat a pak jí dal facku, XXX. Musela ho poslouchat, když ho neposlouchala, tak na ni řval, nebo XXX. Jednou od něho měla asi XXX. Ona mu na to nic neříkala, byla taková, že radši byla ticho. **XXX** uvedl, že obžalovaný šel k holce, něco spolu řešili, chytli se za ruce a šli ven, když končila XXX, tak šel ven s jeho bratrem XXX, aby se po něm podívali. Holka stála v chodbičce, začala dělat scény, brečela. Přijela policie a záchranka. Nevšiml si, že by byla nějak pomlácená, jenom brečela. Venku zaslechl, že jí měl XXX něco udělat. **XXX, XXX a XXX** uvedli, že byli na XXX, popíjeli a bavili se a taxíkem odjeli domů, nevědí, co se tam dělo. **XXX**, XXX obžalovaného, uvedl, že si všiml, že bratr odchází s nějakou holkou, tu potkal po tom, kdy ona brečela a do příjezdu sanitky nic neřekla. Když přišel po odjezdu sanitky XXX, tak nic moc neřekl, byl už dost opilý.

6. K tomuto skutku byly provedeny i listinné důkazy. Utrpěná zranění poškozené XXX jsou doložena lékařskými zprávami a fotodokumentací. Na místo vyjela zdravotnická záchranná služba, ze záznamu plyne, že byla zjištěna kromě jiného bolestivá oblast kolem levé lícní kosti, mírný hematom, na levé ruce stopa po XXX. Ze zprávy z Nemocnice Pardubického kraje plyne, že XXX uvedla, že koitus nebyl, došlo k XXX, jsou popsána poranění, zejména v obličeji, kdy na obou tvářích jsou XXX, XXX vícečetné na zádech, na hrudníku, na pravém zápěstí a v kubitě. Ve zprávě Oblastní nemocnice XXX ze dne XXX 2021 se uvádí, že poškozená se dostavila pro bolest zad a hlavy, doporučen klidový režim, límec. Ze zajištěného záznamu Zdravotnické záchranné služby Pardubického kraje se podává, že poškozená sdělila, že byla napadena jedním klukem, který ji chtěl znásilnit, je zraněna v obličeji.

7. Znaleckým posudkem znalce z odvětví psychiatrie, Doc. MUDr. Vladimíra Pidrmana, Ph.D. (č. l. 224-250) bylo prokázáno, že XXXX trpěla XXX – XXX před předmětnou událostí, trpěla jí v době předmětné a její mírnou formou trpí i v době současné, přičemž není a nebylo přítomno žádné signifikantní narušení jejích celkových funkčních schopností. V rámci bezprostřední reakce na traumatickou událost prodělala akutní reakci na stres, jednalo se o krátkodobou, okamžitou XXX reakci, přičemž došlo k jejímu brzkému odeznění bez jakýchkoliv reziduí. XXX, akutní reakce na stres nemají obecně ani konkrétně u jmenované vliv na schopnost správně vnímat, pamatovat si a reprodukovat prožitý děj, neovlivňují chorobným způsobem vnímání, motivaci ani jednání. Známky trvalého poškození zdraví v souvislosti s předmětnou událostí nebyly zjištěny. Ze závěru znaleckého posudku znalce z oboru psychologie, Doc. PhDr. Jana Laška, CSc. (č. l. 251-266) vyplývá, že posuzovaná XXX je XXX, XXX, bezprostřední prožitky z chování obžalovaného byly traumatické, nicméně dopad tohoto chování nezanechal v psychice poškozené závažnější následky.

Ke skutku ad 2) rozsudku:

8. Obžalovaný vypověděl, že XXX je jeho XXX, věděl, že je jí XXX let, každý den se scházeli i s ní ve skupině před XXX a kouřili, on je kuřák a ve XXX chodil vždy kouřit pod schody, protože na záchodech to bylo hodně cítit, pod schody ne, neboť místo bylo zakryté XXX. XXX mu řekla, že má absťák a chtěla by si zakouřit, tak jí čekal na smluveném místě a šli si zakouřit. Obžalovaný popřel, že

by mezi nimi došlo k pohlavnímu styku.

9. Výpovědi nezletilých osob byly čteny podle § 102 odst. 2 tr. řádu. Svědkyně nezletilá **XXX** uvedla, že obžalovanému řekla, že jí je XXX, nikdy spolu nechodili, na XXX si někdy psali, psal jí, naznačoval, že to chce, ona sama není silnou XXX, ví, že obžalovaný s XXX kouřili v XXX. XXX dále uvedla, že si povídala s obžalovaným, on jí řekl, jestli nechce jít za tu XXX, přemlouval ji, tak tam s ním šla, začali se tam XXX. Ona to pak řekla své XXX XXX, že spolu měli sex, po třech dnech se jí ptali různí lidé, jestli spolu něco měli, protože on to říkal a povyšoval se tím, nejdříve říkala, že to není pravda, ale čím dál víc se cítila divně, tak potom řekla, že ji k tomu přinutil, padlo tam slovo znásilnění, to řekla i XXX, hned ten první den, ale potom jí řekla, že zpanikařila a že spolu měli prostě jenom sex. XXX také uvedla, že pak měli ve XXX nějakou přednášku a ona napsala na lísteček, co má dělat, když ji někdo znásilnil, ještě nikdy neměla sex, XXX sice vyprávěla, že už to měla s jedním klukem, a že je zkušená, ale proto, aby si myslel, že je dobrá holka, ten dopis napsala, protože ji to trápilo, chtěla, aby za to byl obžalovaný potrestaný, protože si uvědomila, že to byla kravina a už jenom za to, jak se povyšoval, říkal všem lidem, jak v tom byl dobrý a smál se tomu.

10.Svědek nezletilý **XXX** uvedl, že XXX XXX před XXX a po XXX, ve XXX nikdy nekouřil, ani XXX během XXX nekouřila, asi před rokem mu řekla, že měla mít sex s nějakým klukem na XXX. XXX mu říkala, že s XXX měla pohlavní styk, bylo to ten den, co s ním chtěla být o samotě, druhý den se všichni sešli u obchodu před XXX a ona řekla, že to bylo super, zeptal se jí, co bylo super, ale nedokázala odpovědět, přičemž to, že tím myslela ten pohlavní styk, mu řekla až po těch schůzkách a řekla, že to chtěli oba a ji teď mrzí, že z toho bude mít XXX problémy. Svědkyně nezletilá **XXX** uvedla, že s XXX byly kamarádky, stýkaly se jen ve XXX, neví o tom, že by se XXX XXX líbil, nepamatuje si, že by jí XXX psal nějaké zprávy, XXX chodila se XXX, ví, že ho měla hodně ráda a z rozchodu byla hodně smutná, svěřila se jí, že již v jedenácti měla dobrovolný styk a že spala i s XXX. O XXX ten den, kdy se to mělo stát, jí XXX řekla, že ji XXX vzal dolů pod schody, a že jí něco udělal, že ji znásilnil. Ona to tehdy XXX věřila, ale dnes si uvědomuje, že to ona na ni jen hrála, umí být dobrá herečka, lže často. Svědek nezletilý **XXX** uvedl, že jak od XXX, tak od XXX, slyšel, že se XXX s XXX spolu vyspali, XXX říkal, že měl XXX XXX znásilnit, to mu řekla i XXX a XXX mu řekl, že s ní nic neměl. Svědkyně nezletilá **XXX** uvedla, že slyšela, že XXX s XXX ve škole něco měli, slyšela to od XXX, ale říkalo se to i po dalších kamarádech. Svědek nezletilý **XXX** uvedl, že slyšel, že XXX měl znásilnit XXX, z druhé strany zase slyšel, že to XXX chtěla, přičemž XXX říkala, že ji XXX znásilnil, říkala to před XXX a XXX reagoval tak, že to není pravda, ona tvrdila, že ji tahal za ruku a on, že ne. Svědkyně nezletilá **XXX** uvedla, že byla XXX s XXX, XXX často říkala o klucích, dlouho chodila s XXX, jednou jí ukazovala zprávu, kde jí XXX psal, že on by jí dal víc, než XXX, když jí bylo asi dvanáct, tak se jí svěřila, že o to přišla v jedenácti někde na XXX. K věci samé XXX uvedla, že na konci XXX za ní XXX přišla a řekla, že dole na schodech ji XXX osahával a znásilnil, že ji osahával a nechtěl ji pustit a nutil ji do věcí, které nechtěla dělat, s XXX se pak normálně bavila, viděla, jak si ho vzala na stranu a pak za nimi přišla a řekla, že ji XXX prosil, aby ho neudávala, slyšeli, jak na ni křičí, ať přestane lhát a nevymýšlí si.

11. Znaleckým posudkem znalkyně z oboru psychologie, PhDr. Ivy Košťálové (č. l. 436-458) bylo prokázáno, že poškozená XXX je XXX.

12. K tomuto skutku byly provedeny i listinné důkazy. Ze zprávy XXX k nezletilé XXX vyplývá, že na svůj věk je velmi vyspělá, netají se tím, že má přítele, v blízkosti XXX i okolí bývá viděna s cigaretou, vystupuje velmi sebevědomě a zkušeně, přestupky a opakované porušování školního řádu byly vždy řešeny ve škole, přičemž XXX do poslední chvíle zapírala a tvrdila, že se ničeho nedopustila.

13. Kamerový záznam z XXX byl při hlavním líčení přehrán a je z něj patrné, že obžalovaný poškozenou XXX desítky vteřin přemlouvá, kontrolují oba pohledem horní část schodiště, obžalovaný

nejprve odchází do skrytého prostoru pod schodištěm za nástěnky sám a posléze se pro XXX vrací, aby ji pak odvedl za ruku do prostoru pod schodištěm. Prostor pak postupně (nejprve poškozená a po té obžalovaný) opouští po 7 minutách. Po celou dobu se na chodbě a schodišti průběžně pohybují XXX a v jeden okamžik i XXX, XXX, která schází po uvedeném schodišti.

14. Svědkyně **XXX** vypověděla, že je nekuřák, proto je citlivá na dým z cigaret, myslí si, že by to zaregistrovala, ale je to XXX, takže pokud se něco takového zaznamená, tak to dohledají, třeba na WC. Těch případů není moc, nejsou to desítky. V mezipatře jsou ventilačky, občas to bývá odvětráváno, otevírají se podle klimatických podmínek venku, slouží to spíš pro ochlazení, v topné sezóně se neotevírají z úsporných důvodu, spíše se větrá v ranních hodinách nebo když je velké teplo.

15. Znaleckým posudkem znalce oboru psychiatrie, MUDr. Jana Kolomazníka (č. l. 170-193), plyne, že obžalovaný dosáhl takové rozumové a mravní vyspělosti, aby mohl ve vztahu k prověřovanému jednání plně rozpoznat protiprávnost svého počínání a toto ovládat v případě skutku pod bodem 2). V případě skutku pod bodem 1) byly vlivem požitého alkoholu a vzniklé prosté alkoholové opilosti lehkého stupně schopnosti rozpoznat protiprávnost svého počínání a toto ovládat forenzně nevýznamně sníženy. Obžalovaný XXX. Znaleckým posudkem z oboru psychologie, klinická a forenzní psychologie, PhDr. Tereza Sejkorová Benešová (č. l. 195-222), bylo prokázáno, že obžalovaný XXX.

16. Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že se obžalovaný jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, přičemž tímto jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty provinění znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť poškozenou XXX násilím, a to XXX nutil k tomu, aby ho XXX, a sám za použití násilí spočívajícím v překonávání jejího odporu, kdy se ho snažila odstrkovat, jí XXX, přičemž uvedené jednání je třeba považovat za jiný pohlavní styk srovnatelný se souloží. Dále naplnil znaky skutkové podstaty provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku, neboť vykonal soulož s nezletilou XXX, o které věděl, že jí je třináct let.

17. Pokud jde o skutek ad 1) rozsudku, pak u svědkyně poškozené XXX nebyla soudem shledána žádná motivace ani okolnost k nepravdivé výpovědi. Z výpovědi obžalovaného i svědkyně poškozené XXX vyplynulo, že se seznámili několik málo měsíců před posuzovaným jednáním, přičemž po konverzaci na sociálních sítích a první společné návštěvy XXX mezi nimi došlo k dobrovolnému pohlavnímu styku, přičemž se mělo jednat o pohlavní styk v osobním vozidle, který byl XXX vyhodnocen jako standardní. Obžalovaný uvedl, že následovalo několik dalších pohlavních styků se XXX, která měla mít ráda tvrdší sexuální praktiky, poškozená XXX to popírá. Z dostupných výpovědí svědků není patrné nic zásadního, poznatky byly získány pouze v tom smyslu, že obžalovaný přišel na konci XXX ke stolu, kde se vyskytovala svědkyně poškozená XXX, kterou si odvedl ven, případně ji k odchodu ven vyzval, ona zpočátku nechtěla, ale pak od stolu před restauraci odešla, přičemž důvodem mělo být to, že s ní chce obžalovaný hovořit. Venku pak po vzdálení se od vchodu do XXX mělo dojít k tomu, že obžalovaný poškozenou XXX (což při tvrzené hmotnosti svědkyně poškozené 44 kg zjevně nebyl problém) a s poškozenou XXX utíkal či rychle odcházel od XXX. Skutečnost, zda a jak svědkyně poškozená křičela, resp. se bránila tomuto „odnosu“, ještě není z hlediska právní kvalifikace jednání obžalovaného podstatná, je zřejmé, že poškozená je mimořádně drobné postavy bez možnosti reálné fyzické obrany. Popis následného jednání obžalovaného tak, jak uvedla svědkyně poškozená XXX, zcela odpovídá zadokumentovaným zraněním, která u ní a na ní byla bezpečně zjištěna jak lékařskými zprávami, tak fotodokumentací. Svědkyně XXX také popsala, jakým způsobem se obžalovaný vůči ní vyjadřoval, tedy že ji „XXX“, „XXX“ a tento svůj verbálně projevený záměr se následně snažil realizovat. Četné hematomy a odřeniny na zádech, na rukou rukou, XXX na krku a pažích poškozené pak evidentně přesahují rámec romantiky tak, jak přednesl obžalovaný a naopak podporují verzi svědkyně poškozené. K poškození oblečení svědkyně poškozené, např. roztržením, nedošlo, natolik brutální útok to ze strany obžalovaného nebyl a ani být nemusel, ovšem vzhledem k tělesným proporcím obžalovaného,

kdy se jednalo v zásadě o dospívajícího muže s přiměřenou tělesnou konstitucí, která byla soudem posouzena na kamerovém záznamu XXX v době skutku ad 2), tedy přibližně 5 měsíců po skutku ad 1), tyto prakticky neumožnovaly svědkyni poškozené jakoukoli seriózní a účinnou fyzickou obranu vůči obžalovanému a obžalovaného tento významný nepoměr konstituce obou aktérů ani nenutil k použití výrazně silovějšího a hrubějšího fyzického ataku. Obžalovanému tak prakticky stačil již zmíněný úder do tváře poškozené vedený plnou vahou tohoto úderu obžalovaného tak, jak uvedl, dále nalehnutí na poškozenou a držení jejích rukou jednou rukou svojí. V této době a tímto způsobem došlo k bezproblémovému uvolnění druhé ruky obžalovaného, což v kombinaci se zalehnutím až znehybněním poškozené, případně s vložením svého stehna mezi stehna poškozené svědkyně, umožnilo obžalovanému v zásadě volný a nekomplikovaný průnik XXX svědkyně poškozené XXX. Tento XXX v důsledku vehementní snahy poškozené nastalou situaci řešit a nerezignovat. Následná přestávka s využitím XXX umožnila svědkyni poškozené úspěšný útěk. Pokud se následně obžalovaný vracel k místu XXX, pak tento postup neznamená, že by se nic nestalo, jako spíše to, že nepředpokládal, že by záchranná služba, která se na místo měla dostavit, přijížděla v důsledku přivolání svědkyně poškozené XXX, neboť obžalovaný zřejmě předpokládal, že XXX nebude vůbec situaci tímto způsobem řešit. Pokud již obžalovaný zaregistroval přijíždějící vůz záchranné služby a pochopil, že přijíždí z iniciativy XXX, protože on se k XXX vracel s časovým odstupem, pak ve světle výpovědi XXX, která uvedla, že se obžalovaný vracel až v době, kdy odjížděla záchranná služba se XXX, přednesl verzi události tak, že jej zneužila a znásilnila naopak XXX. Obhajobu obžalovaného v tom smyslu, že by byly veškeré sexuální aktivity mezi ním a XXX dobrovolné, soud považoval výpovědí svědkyně poškozené XXX, která nebyla izolovaná, ale byla doplněná listinnými důkazy, konkrétně lékařskými zprávami a fotodokumentací, za spolehlivě vyvrácenou. Obecnou i specifickou věrohodnost svědkyně poškozené XXX soud považoval za zachovalou, resp. nebylo zjištěno nic, co by ji snižovalo. Ostatně i z výpovědi svědka XXX je zřejmé, že XXX po návratu před XXX plakala. Pověst XXX jistě může být narušena (viz výpověď XXX), nicméně to samo o sobě neznamená, že se nemůže stát obětí znásilnění. Jednání obžalovaného tak, podle názoru soudu, spolehlivě vykázalo prvky násilí, které překračují rámec možného omylu ve smyslu akceptace tvrdšího sexu ze strany XXX. Soud tak pouze kosmeticky upravil popis skutku ve shodě s výpovědí svědkyně poškozené XXX u hlavního líčení.

18. Pokud jde o skutek ad 2) rozsudku, pak i v tomto případě, podle názoru soudu, obhajoba obžalovaného neobstojí. I v tomto případě jsou výpovědi nezletilých osob, které byly při hlavním líčení čteny podle § 102 odst. 2 tr. řádu pouze výpověďmi z doslechu, kdo a co o události říkal, případně jak ji prezentoval, nicméně panuje obecná shoda v tom, že mezi obžalovaným a XXX došlo ve XXX pod schodištěm k sexuálním aktivitám, protože o kouření cigaret v této souvislosti (kromě obžalovaného) nikdo nehovoří. Je skutečností, že svědkyně poškozená nezletilá XXX zpočátku hovořila o znásilnění, což později korigovala na termín zneužití. Také je zřejmé, že se jedná o dítě, svědkyni, jejíž věrohodnost obecně není ani ve světle znaleckého posudku z oboru psychologie, ale i z kontextu událostí a její výpovědi a prezentace děje v různých fázích řízení, zcela stoprocentní, resp. průběžná vyjádření nejsou zcela konzistentní. Co je ovšem procesně použitelné, je výpověď této svědkyně ze dne XXX 2022 (č. l. 339-345) a tato byla soudem podle § 102 odst. 2 tr. řádu také čtena. Je zřejmé, že svědkyně poškozená XXX vysvětlila, že původně situaci prezentovala jako znásilnění, přičemž vycházela z toho, že ji obžalovaný pod schodiště odvedl za ruku, přičemž je evidentní, že nezletilá svědkyně nemá zcela přesné povědomí o hranici užití násilí, resp. rozdílu mezi znásilněním, zneužitím, atd., ostatně i táhnutí za ruku proti vůli táhnuté osoby je prvkem násilí. Jak bylo zřetelné ze záznamu kamerového systému, tak obžalovaný skutečně XXX za ruku vzal a pod schodiště ji odvedl, nikoli odtáhl, přičemž zpočátku byl na záznamu v této části patrný nepatrný záchvěv, případně náznak nespolupráce svědkyně poškozené, která se ovšem krátce poté nechala odvést obžalovaným pod schodiště prakticky bez protestů a dobrovolně. Zadokumentovaný prostor pod schodištěm tak, jak vyplývá z fotodokumentace, skýtá dostatečné soukromí a je tam k dispozici XXX a dostatek místa pro to, aby tam mohlo dojít k sexuálním aktivitám tak, jak pospala ve své výpovědi nezletilá XXX. Obžalovaný se hájil tím, že jej nezletilá požádala o možnost zakouření si cigarety a tak se domluvili na

místě, kde se setkají a následně spolu pod schodištěm cigaretu vykouřili. Svědkyně XXX jako nekuřačka uvedla, že by cigaretový dým zřejmě zaregistrovala, když procházela po schodišti tak, jak vyplývá ze záznamu kamerového systému XXX, dále uvedla, že kouření bývá zpravidla ve škole zaznamenáno na WC.

19. Obžalovaný také uváděl, že XXX měla „absťák“, a proto si potřebovala zakouřit, o což ho měla požádat. Vzhledem k záznamu kamerového systému se soud nemohl s touto verzí obhajoby obžalovaného ztotožnit. Je nelogické, aby XXX v situaci, kdy by měla eminentní zájem a chuť na cigaretu, stála několik desítek vteřin až minut sama u schodiště s obžalovaným a nechala se od něho přemlouvat a následně, když sama na místo, které měla mít s obžalovaným dohodnuté ke kouření cigarety, společně s obžalovaným nešla, protože obžalovaný zašel za nástěnky nejdříve sám, musela být obžalovaným, který se pro ni ke schodišti vrátil, odvedena za ruku. Také nelze nezmínit, že obžalovaný je společně s XXX mimo dosah kamer pod schodištěm poměrně delší dobu, konkrétně po dobu 7 minut, což je doba, která násobně převyšuje čas potřebný k vykouření cigarety a naopak doba, která se jeví odpovídající sexuální aktivitě tak, jak ji popsala nezletilá. Je zřejmé, že ze zprávy XXX, stejně jako ze závěrů znaleckého posudku z oboru psychologie k osobě nezletilé, vyplývá, že se nejedná o osobu zcela důvěryhodnou, ovšem ohledně posuzovaného jednání není zřejmý motiv její výpovědi, pokud by se jednalo o vykouření cigarety tak, jak uvádí obžalovaný. Překročení XXX je evidentní v případě kouření cigarety, stejně tak v případě sexuálních aktivit, přičemž riziko stigmatizace v kolektivu je v případě kouření cigarety nulové, v případě pohlavního styku naopak značné. K tomu je třeba připočítat výpovědi na Policii ČR, zájem orgánu péče o dítě, zklamání u rodičů, atd., což jsou natolik významné aspekty, které by, podle názoru soudu, od vymyšlené prezentace události XXX odradily. I proto dospěl soud k závěru, že svědkyně nezletilá XXX vypověděla k události pravdu. Skutečnost, že obžalovaný musel vědět a také věděl, že je XXX méně než XXX let, je zřetelně doložena jednak výpovědí nezletilé a obžalovaného, ale i prostým faktem, že se jednalo o XXX, přičemž XXX navštěvoval i obžalovaný a s XXX také kamarádil.

20. Naplněna byla objektivní i subjektivní stránka obou provinění, jako forma zavinění byl shledán úmysl přímý podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Společenská škodlivost činu pro společnost byla v zákonem předpokládané míře naplněna.

21. Při úvaze o druhu a výměře trestního opatření soud vycházel z § 38 odst. 1 a § 39 odst. 1 tr. zákoníku, bylo přihlédnuto ke způsobenému následku, okolnostem případu i způsobu spáchání trestného činu, k osobě pachatele a jeho pohnutce. Obžalovaný se dopustil dvou provinění v sexuální oblasti, z toho jednou ve spojení s násilnou trestnou činností. Ze zprávy Magistrátu města XX – OSPOD bylo zjištěno, že dle sdělení XXX si tato myslí, že se ze situace poučil, doma s ním nemají žádné výchovné problémy. XXX nadále popírá, že by XXX mohl cokoli spáchat. Mladistvý XXX, což vyplývá i z potvrzení o studiu ze dne XXX 2022. Ze zprávy XXX ze dne XXX 2022 plyne, že měl obžalovaný problematické plnění školních povinností, chování bylo neuspokojivé, což dokládají každoročně ukládaná výchovná opatření. Poslední důtky ředitele školy byly uděleny dne XXX 2021 za úmyslné poškození šatní skříňky. Další výchovná opatření byla opakovaně udělována za nekázeň při výuce i o přestávkách. Po zhodnocení těchto skutečností bylo trestní opatření uloženo v mezích zákonné trestní sazby snížené podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku (ohrožení trestní sazbou 1 až 5 let), přičemž trestní opatření úhrnné podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku v trvání 1,5 roku se zkušební dobou na 2 roky soud shledal jako dostatečné s přihlédnutím k časovému odstupu od trestné činnosti.

22. Vlastním pochybením soud nerozhodl o nároku na náhradu škody poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovny, která se se svým nárokem na náhradu škody ve výši 7 863 Kč včas a řádně k trestnímu řízení přihlásila, přičemž se jedná o účelně vynaložené náklady s ošetřením poškozené XXX. Za toto pochybení se soud poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovně omlouvá.

23. S nárokem na náhradu nemajetkové újmy se připojila k trestnímu řízení proti obžalovanému poškozená XXX, přičemž svůj nárok vznesla do výše částky 150 000 Kč, kdy poukázala především na své psychické obtíže, XXX a vliv trestného činu obžalovaného na její partnerský život, léčení doložila. Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že se obžalovaný trestné činnosti dopustil a trestná činnost negativně zasáhla do osobnostních práv poškozené XXX. Je nepochybné, že posuzované jednání na poškozenou působilo vysoce škodlivě z hlediska emočního a sexuálního. K následkům jednání obžalovaného se vyjádřil ve svém znaleckém posudku znalec Doc. MUDr. Vladimír Pidrman, Ph.D. tak, že XXX trpěla XXX před předmětnou událostí, trpěla jí v době předmětné a její mírnou formou trpí i v době současné, přičemž není a nebylo přítomno žádné signifikantní narušení jejích celkových funkčních schopností. V rámci bezprostřední reakce na traumatickou událost prodělala akutní reakci na stres, jednalo se o krátkodobou, okamžitou XXX reakci, přičemž došlo k jejímu brzkému odeznění bez jakýchkoliv reziduí. Známky trvalého poškození zdraví v souvislosti s předmětnou událostí nebyly zjištěny. Ze závěru znaleckého posudku znalce z oboru psychologie, Doc. PhDr. Jana Laška, CSc. vyplývá, že bezprostřední prožitky z chování obžalovaného byly traumatické, nicméně dopad tohoto chování nezanechal v psychice poškozené závažnější následky. Závažnost zásahu do osobní sféry poškozené, potažmo závažnost a rozsah nemajetkové újmy, vyjadřuje i skutečnost, že skutek obžalovaného je kvalifikován jako provinění znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku se základní trestní sazbou od dvou do deseti let, v případě mladistvého pak sníženou na polovinu. Význam má taktéž sekundární újma, kdy se poškozená byla nucena podrobit úkonům trestního řízení, přičemž prakticky ke všem úkonům musela být zvána opakovaně (výpověď v přípravném řízení i u hlavního líčení). Soud tak dospěl k závěru, že poškozené je namístě přiznat právo na náhradu vzniklé nemajetkové újmy v penězích. Přiznání nemajetkové újmy podle § 2956 občanského zákoníku je do jisté míry věcí úvahy soudu. Poškozené tak byla přiznána částka XXX Kč, tedy ve výši XXXuplatněného nároku. V této souvislosti je namístě zmínit i skutečnost, že vzniklá nemajetková újma byla částečně odčiněna i samotným projednáním věci trestním soudem a odsouzením obžalovaného. Přiznaná částka se tak jeví odpovídající nejenom okolnostem, za kterých došlo k zásahu do základních práv poškozené, ale i v souladu s obecnou zásadou přiměřenosti neboli spravedlivé únosnosti. Ostatně nepřiznání žádné částky nemajetkové újmy poškozené pouze s poukazem na závěry znaleckého posudku z oboru psychologie v tom smyslu, že žádné závažnější následky nebo trvalé poškození zdraví u poškozené XXX nebylo zjištěno, by fakticky znamenalo pardonovat tuto násilnou trestnou činnost v oblasti nemajetkové újmy obětí v sexuální oblasti obecně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení jeho opisu podat k Okresnímu soudu v Pardubicích odvolání. O odvolání rozhoduje Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy.

Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, pokud toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně

vzdal.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Žádost o uspokojení takového majetkového nároku je poškozený povinen podat Ministerstvu spravedlnosti České republiky nejpozději do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku, nebo do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí vydaného soudem v řízení ve věcech občanskoprávních, kterým mu byl jeho majetkový nárok přiznán. Po uplynutí této lhůty právo na uspokojení majetkového nároku ze zvláštního účtu zaniká.

Pardubice 18. dubna 2023

Mgr. Karel Gobernac v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Baránková.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, soud pro mládež rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 13. září 2023 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Šárky Pfeiferové a soudců JUDr. Davida Čejky a Mgr. Petra Žandy o **odvolání mladistvého XXX**, narozeného XXX, trvale bytem XXX, a o **odvolání České průmyslové zdravotní pojišťovny, IČ 47672234** se sídlem Jeremenkova 161/11, Vítkovice, 703 00 Ostrava, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích, soudu pro mládež ze dne 18. dubna 2023, č.j. 4 Tm 2/2023-558,

takto:

I.
Z podnětu odvolání poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovny se napadený rozsudek podle § 259 odst. 2 tr. řádu ***doplňuje ve výroku o náhradě škody*** *tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu je mladistvý XXX povinen zaplatit na náhradě škody poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovně se sídlem Jeremenkova 161/11, Vítkovice, 703 00 Ostrava, IČ 47672234* ***částku 7.863 Kč.***

II.
Odvolání mladistvého se podle § 256 tr. řádu ***zamítá.***

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích, soudu pro mládež shora citovaným, byl mladistvý uznán vinným proviněním znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku pod bodem ad 1) a proviněním pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku pod bodem ad 2), za což mu bylo uloženo úhrnné trestní opatření odnětí svobody v trvání jednoho roku a šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků. Dále mu byla uložena povinnost nahradit poškozené XXX nemajetkovou újmu ve výši XXX Kč, přičemž

ve zbytku svého nároku na náhradu nemajetkové újmy byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Dle skutkových zjištění okresního soudu se měl mladistvý dopustit daného provinění tím, že

1)

v přesně nezjištěné době XXX. dne XXX 2021 v XXX, místní části XXX, si hodil poškozenou XXX, narozenou XXX, přes rameno a přes její protesty ji donesl za objekt, kde ji sundal na zem, strčil do ramene, až se udeřila o XXX do hlavy, následně ji chytil za pas a držel ji za tvář, XXX, za jejího pokračujícího odporu na ni nalehl, XXX, na její slovní odpor jí řekl "XXX", a svého jednání zanechal až poté, co mu ve snaze od něho utéct řekla, že se nejdříve XXX, což jí dovolil a poškozená využila situace a utekla směrem k budově, v průběhu incidentu utrpěla XXX zranění spočívající v hematomech na obličeji, hematomu s částečnou exkoriací u zápěstí pravé paže, drobné exkoriace a pohmoždění na zádech, kolem loktů, pod pravým okem a u kořene nosu, podlitinu na temeni hlavy, drobné exkoriace na vnitřní straně dvou prstů pravé ruky, se kterými byla ošetřena v Nemocnici Pardubického kraje a.s. v XXX a následně v Oblastní nemocnici XXX, a. s., kde bylo dále zjištěno podvrtnutí v oblasti krční páteře,

2)

v době XXX. dne XXX v XXX v ulici XXX, v přízemí, na chodbě v blízkosti schodiště, vykonal soulož s nezletilou XXX, narozenou XXX, přestože věděl její skutečný věk,

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání mladistvý, a to pouze do výroku o náhradě škody, neboť jej považuje za nesprávný. Mladistvý nesouhlasí s výší náhrady nemajetkové újmy, která byla poškozené XXX přiznána. Poškozená již před předmětnou událostí se léčila na XXX, v minulosti užívala XXX, neboť trpěla XXX, kterou trpí i nyní. V citovaném znaleckém posudku znalec shledal, že v rámci bezprostřední reakce na traumatickou událost prodělala akutní reakci na stres, jednalo se o krátkodobou, okamžitou XXX reakci, přičemž došlo k jejímu brzkému odeznění bez jakýchkoliv reziduí. Známky trvalého poškození zdraví v souvislosti s předmětnou událostí nebyly zjištěny. Z uvedených závěrů vyplývá, že psychická újma byla jen krátkodobá okamžitá XXX reakce, kdy znalec nezjistil žádné trvalé poškození zdraví v souvislosti s předmětnou událostí. Poškozená trpěla XXX problémy již před předmětnou událostí a nyní trpí XXX v té samé intenzitě, ve které jí trpěla před předmětnou událostí. Poškozená, pokud má nyní zdravotní obtíže - XXX, pak touto trpí nikoliv v příčinné souvislosti se spáchaným skutkem. Obžalovaný opakovaně nabízel poškozené během celého přípravného řízení, že jí poskytne finanční kompenzaci za způsobenou újmu, neboť obžalovaný si je vědom toho, že v souvislosti s předmětnou událostí byla poškozené způsobena újma (krátkodobá okamžitá XXX), nicméně poškozená po celou dobu probíhajícího trestního řízení žádnou škodu neuplatnila a uplatnila jí doslova na poslední chvíli v rámci hlavního líčení, v čem spatřuje určitý projev schválnosti od poškozené. Poškozená se během přípravného řízení opakovaně nedostavila ke svému výslechu, který byl klíčovým důkazem celého řízení a sama tak neměla zájem na tom, aby v trestním řízení byly všechny skutečnosti řádně objasněny. Poškozená sama před předmětnou událostí obžalovaného vyhledávala, sváděla, navazovala kontakt, přemlouvala, měla s ním dobrovolný pohlavní styk, i když věděla, že je o třináct let mladší a v otázce intimností a sexu je zcela nevyzrálý. Sama byla již zcela zkušenou vyzrálou ženou, XXX, která měla již několik XXX. S ohledem na povahu vztahu poškozené a obžalovaného, jejich konverzace přes XXX byla prosta projevu hlubších citů a stáčela se směrem k sexu, muselo být poškozené zcela jasné, proč chce obžalovaný, aby s ním šla inkriminovaného dne ven z XXX. Obžalovaný byl pod silným vlivem alkoholu a trpěl dočasnou sníženou příčetností, pak alespoň poškozená jako zkušenější mohla včas celou situaci zastavit, lépe vyhodnotit, nechodit s obžalovaným ven, proto má obžalovaný za to, že se poškozená byť jen částečně sama na vzniku škody podílela. Obžalovanému je nyní 16 let, je studentem, nemá žádný příjem,

připravuje se na budoucí výkon povolání, oba rodiče jsou bez příjmu, otec pracuje pouze příležitostně a není v možnostech obžalovaného ani jeho rodičů škodu uhradit. Obžalovaný má navíc za to, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti by měla být náhrada nemajetkové újmy poškozené mnohem nižší, než je částka XXX Kč, kterou poškozené přiznal soud prvního stupně v napadeném rozsudku, a to především proto, že poškozené by měla náležet pouze náhrada újmy za krátkodobou okamžitou XXX se zohledněním určité míry spoluzavinění samotné poškozené. Proto navrhl, aby byl napadený rozsudek ve výroku o náhradě nemajetkové újmy zrušen a nově byla přiznána poškozené náhrada nemajetkové újmy ve výši zhruba 1/3 z původně přiznané náhrady nemajetkové újmy.

Odvolání do chybějícího výroku o náhradě škody podala také Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, která poukázala na to, že v její prospěch nebyl učiněn výrok o náhradě škody. Poukázala na odůvodnění rozhodnutí okresního soudu, který vlastním pochybením o tomto nároku nerozhodl, ačkoliv se poškozená včas a řádně s nárokem k trestnímu řízení připojila. Proto navrhuje, aby v rámci odvolacího řízení bylo mladistvému uloženo, aby nahradil České průmyslové zdravotní pojišťovně škodu ve výši 7.863 Kč.

Krajský soud z podnětu podaného odvolání ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, které byly odvoláním dotčeny, jakož i správnost postupu řízení, jež jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání České průmyslové zdravotní pojišťovny je důvodné, zatímco odvolání mladistvého důvodné není.

Napadený rozsudek vzešel z řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu (až na nepřiznaný nárok o náhradě škody České průmyslové zdravotní pojišťovně) a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném řízení okresní soud vykonal řadu důkazů nutných pro zjištění skutkového stavu věci, přičemž tyto důkazy zhodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech.

Skutková zjištění okresního soudu odpovídají provedeným důkazům. Kromě toho žádná ze stran svým odvoláním ani výrok o vině nenapadla, stejně tak žádná ze stran nenapadla ani výrok o uloženém trestním opatření. Okresní soud pak správně právně kvalifikoval jednání mladistvého jako provinění znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku pod bodem ad 1) a jako provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1) tr. zákoníku pod bodem ad 2) napadeného rozsudku.

Pokud jde o chybějící výrok o náhradě škody ve vztahu k České průmyslové zdravotní pojišťovně, pak sám okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí již poukázal na své pochybení, kdy o daném nároku opomněl rozhodnout. Jak vyplývá z obsahu připojeného spisu, tak Česká průmyslová zdravotní pojišťovna se včas a řádně připojila se svým nárokem na náhradu škody do trestního řízení a svůj nárok také náležitě doložila listinnými podklady souvisejícími s vyčíslením nákladů poskytnutých na zdravotní péči u poškozené XXX. Připojení této pojišťovny je na č.l. 311, kdy se připojila s částkou 7.863 Kč. Okresní soud po zahájení hlavního líčení před zahájením dokazování také přečetl nárok této poškozené ze spisu, avšak v rámci vyhlášení rozsudku o tomto nároku nerozhodl. Protože bylo prokázáno, že poškozená XXX utrpěla v důsledku jednání mladistvého zranění, se kterými byla ošetřena v nemocnici, náleží České průmyslové zdravotní pojišťovně nárok za úhradu nákladů spojených s danou léčbou, což bylo doloženo ve výši 7.863 Kč. Protože existuje příčinná souvislost mezi jednáním mladistvého a způsobenou škodou, bylo na místě tento nárok v požadované výši přiznat. Protože okresní soud opomněl o daném nároku rozhodnout, učinil tak k odvolání zdravotní pojišťovny krajský soud, který doplnil tento chybějící výrok o náhradě škody a zavázal mladistvého k povinnosti zaplatit České průmyslové zdravotní pojišťovně částku 7.863 Kč.

K odvolání mladistvého do výroku o náhradě nemajetkové újmy u poškozené XXX, lze uvést, že toto odvolání nebylo shledáno důvodným.

V daném případě došlo jednáním mladistvého k zásahu do osobnostní sféry poškozené, a to za účinnosti nového občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., proto je třeba z této právní úpravy vycházet. Oblast nemajetkové újmy je zahrnuta v ustanovení § 81 a 82 občanského zákoníku, kdy tato ustanovení realizují právo na ochranu osobnosti člověka včetně všech jeho přirozených práv, kdy podle § 81 odst. 2 občanského zákoníku ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. V § 82 odst. 1 občanského zákoníku je pak zakotveno právo člověka, jehož osobnost byla dotčena domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

S ohledem na ustanovení § 43 odst. 3 tr. řádu, kdy v adhezním řízení je možné navrhnout uložení povinnosti obžalovanému nahradit nemajetkovou újmu jen v penězích, nepřichází nepeněžní reparace nemajetkové újmy v trestním řízení v úvahu. Z ustanovení § 2951 odst. 2 občanského zákoníku pak vyplývá, že nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním a zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Pokud jde o způsob rozhodnutí o výši náhrady nemajetkové újmy v penězích, tuto upravuje § 2955 občanského zákoníku, a to tak, že nelze-li výši náhrady přesně určit, určí ji podle spravedlivého uvážení jednotlivých okolností případu soud. Pokud jde o způsob a výši přiměřeného zadostiučinění, musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné, jimiž jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci a vezme se v úvahu i obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala (viz § 2957 občanského zákoníku).

V této souvislosti není třeba provádět žádné další důkazní řízení, když podstatné skutečnosti, z nichž je možné nárok na nemajetkovou újmu dovodit, jsou obsaženy již v trestním spise.

Z těchto shora uvedených důvodů je tedy třeba, aby soud nejprve zkoumal, zda poškozená utrpěla nemajetkovou újmu, která vznikla poškozené v důsledku trestného činu obžalovaného (mladistvého), vůči němuž byl nárok uplatněn, a v případě, že se o nemajetkovou újmu jedná, posuzuje, zda dosahuje takové intenzity, kdy se již nejeví postačujícím jen odčinění přiměřeným zadostiučiněním podle § 2951 odst. 2 občanského zákoníku, ale kdy už má poškozená nárok na její náhradu v penězích. Musí se tedy jednat o takový zásah, který je objektivně způsobilý vyvolat nemajetkovou újmu a který spočívá v porušení nebo ohrožení osobnosti fyzické osoby, musí se jednat o zásah neoprávněný, resp. protiprávní a musí být dána příčinná souvislost mezi oběma uvedenými předpoklady (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 7. 2014, sp.zn. 6 Tdo 347/2014).

O snížení důstojnosti poškozené osoby půjde tam, kde vzhledem ke konkrétní situaci, ve které k zásahu do osobnostních práv došlo, jakož i s přihlédnutím ke konkrétní poškozené osobě, lze spolehlivě dovodit, že by nastalou nemajetkovou újmu vzhledem k intenzitě a trvání škodlivého následku, spočívajícího ve snížení její důstojnosti, pociťovala jako závažnou zpravidla každá fyzická osoba nacházející se na místě a postavení poškozeného (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 7.10.2009, sp.zn. 30 Cdo 4431/2007). Tyto podmínky lze v tomto konkrétním případě nepochybně dovodit, neboť zásah do pohlavní sféry poškozené, která se velmi intenzivně bránila útoku mladistvého, jakož i zásah do její osobní integrity v důsledku hrubého, necitlivého a násilného chování mladistvého, které působilo poškozené bolest, by v obdobných případech stejně úkorně a ponížen vnímala každá jiná osoba stejného věku a postavení.

V dané věci krajský soud dospěl k závěru, že shora zmíněné podmínky ustanovení § 2951 odst. 2, § 2956 a § 2957 občanského zákoníku pro poskytnutí nemajetkové újmy v penězích byly splněny. Jednáním mladistvého, který poměrně výrazným a nevhodným způsobem zasáhl do

pohlavní sféry poškozené, došlo tím i k hrubému a poměrně zavrženíhodnému zásahu do jejích základních práv, jako jsou lidská důstojnost, soukromý a rodinný život, a to ve smyslu čl. 1 a čl. 10 odst. 1,2 Listiny základních práv a svobod. V daném případě se jednalo o zásah do osobnostních práv poškozené, který byl závažný, a nepochybně tím došlo ke snížení její důstojnosti ve značné míře, přičemž zjevně není postačující morální zadostiučinění.

S ohledem na shora uvedené je patrné, že ze strany mladistvého tak došlo k poměrné významnému zásahu vůči osobnosti poškozené. V daném případě šlo o úmyslné jednání a zavrženíhodné jednání značně narušující osobní integritu poškozené, což se projevilo v tom, že poškozená dané jednání vnímala jako něco nevhodného, co jí působilo fyzickou bolest a byl to pro ni nepříjemný zážitek, který naštěstí neměl nějakých zásadních následků na zdraví. V dané souvislosti, jak vyplynulo ze znaleckých posudků, sice bezprostřední prožitky z chování mladistvého byly traumatické, nicméně dopad jeho chování nezanechal v psychice poškozené závažnější následky. U poškozené v rámci bezprostřední reakce na traumatickou událost proběhla akutní reakce na stres, ale jednalo se o krátkodobou, okamžitou XXX a došlo k jejímu brzkému odeznění. Nicméně faktem je, že se bezpochyby jednalo o silný traumatický zážitek, kdy sama poškozená u hlavního líčení uváděla, že se léčí na psychiatrii, má XXX a má z mladistvého strach. Byť se poškozená již před touto událostí léčila s XXX, neznamená to, že by daná skutečnost vyviňovala mladistvého z odpovědnosti za další psychické trauma, které jí svým násilným jednáním způsobil. Takováto nepříjemná a bolestivá zkušenost by byla pro každou jinou ženu v postavení poškozené stejně traumatizující a zavrženíhodná a je proto třeba přiznat poškozené i finanční zadostiučinění.

V této souvislosti je třeba zmínit i fakt, že závažnost zásahu mladistvého do osobnostní integrity poškozené, a tedy i závažnost a rozsah nemajetkové újmy jí způsobené, vyjadřuje již samotný fakt, že skutek mladistvého byl kvalifikován jako provinění znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Svůj význam pak má i sekundární újma, která poškozené vznikla v souvislosti s vyšetřováním této trestné činnosti, tedy důsledky tzv. sekundární viktimizace, neboť byla nucena se podrobit úkonům trestního řízení, znaleckému zkoumání a dokonce i výslechu před soudem.

Vzhledem k tomu, že u poškozené nepochybně ze shora uvedených důvodů vznikla nemajetková újma, kdy došlo k výraznému zásahu do její osobnostní sféry, je na místě přiznat jí právo na náhradu této vzniklé nemajetkové újmy v penězích, přičemž s ohledem na dosavadní judikaturu, která se postupně vyvíjí, kdy u oběti trestného činu znásilnění provedeného poměrně hrubým způsobem byla přiznána nemajetková újma ve výši 500.000 Kč, (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 8 Tdo 46/2013), a to včetně úroku z prodlení, pak lze vzhledem k takto zjištěným skutečnostem a okolnostem daného případu rozhodnout o přiznání nemajetkové újmy v konkrétní částce i v tomto případě, jak učinil správně okresní soud.

V tomto projednávaném případě s ohledem na skutečnost, že jednání mladistvého bylo provázeno i výrazným hrubým násilím, které bylo pro poškozenou bolestivé a traumatizující, kdy bojovala s mladistvým, který odmítal přestat ve snaze docílit svého sexuálního uspokojení, tak došlo zásadním způsobem k zásahu do pohlavní sféry poškozené, a proto se pak jeví jako odpovídající výše nemajetkové újmy XXX Kč. Žádné spoluzavinění poškozené na daném následku krajský soud neshledal a skutečnosti namítané v podaném odvolání jsou irelevantní v tom směru, že neměla poškozená s mladistvým chodit ven a že mohla očekávat, co se stane s ohledem na jejich předešlý elektronický kontakt či fakt, že spolu již předtím jednou dobrovolně měli pohlavní styk. To nejsou skutečnosti, které by měly vést k spoluzavinění poškozené, ta neprovokovala mladistvého, byl to on, kdo jí vyvedl ven a jednal s ní hrubým způsobem.

Stanovená částka XXX Kč odpovídá nejenom okolnostem, za kterých došlo k hrubému porušení základních práv poškozené, ale jeví se jako souladná i s obecnou zásadou přiměřenosti (proporcionality) neboli spravedlivé únosnosti. Tato zásada z pohledu mladistvého znamená, že

opatření přinesená v podobě omezení základního práva mladistvého se nesmí dostat do nepoměru s užitkem, který byl omezením základního práva dosažen. Z tohoto pohledu proto uložené opatření obstálo v testu proporcionality a nezatěžuje mladistvého nadměrně, resp. zatížení není pro něj neúnosné. Pochopitelně lze předpokládat, že přiznanou částku nebude mladistvý schopen uhradit jednorázově, nicméně je v souladu s citovanou zásadou spravedlivé únosnosti, aby mladistvý s ohledem na všechny okolnosti případu byl zatížen finanční povinností ve prospěch poškozené po určitou část svého života. Mladistvý je osobou, která se připravuje na své budoucí povolání, je proto v jeho možnostech v budoucnu své povinnosti v rámci odčinění následků způsobených svým nezodpovědným jednáním, dostát a uloženou částku zaplatit.

Vzhledem k tomu, že poškozená požadovala vyšší částku na náhradě nemajetkové újmy, byla ve zbytku svého nároku na náhradu nemajetkové újmy správně odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Pardubice 13. září 2023

JUDr. Šárka Pfeiferová v.r.
předsedkyně senátu

Č.j. 3 T 70/2023-179

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 6. září 2023 v senátu složeném z jeho předsedy Mgr. Matěje Piláta a přísedících Ivana Hainze a Richarda Urbana,

takto:

Obžalovaný

XXX, narozený dne 1979 XXX,

je vinen, že

od přesně nezjištěného dne XXX v přesně nezjištěném počtu případů, nejméně v osmi případech XXX nezletilou XXX, narozenou XXX 2009, přibližně v pěti případech jí XXX,

a jednání se dopouštěl, přestože věděl, že se jedná o osobu mladší patnácti let, a v době, kdy se jako XXX poškozené, který XXX, podílel se na její výchově,

tedy

- vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let a jiným způsobem je pohlavně zneužil, a čin spáchal na dítěti svěřeném jeho dozoru, zneužívaje jeho závislosti,
- úmyslně ohrozil rozumový, citový a mravní vývoj dítěte tím, že ho sváděl k nemravnému životu,

čímž spáchal

- zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 trestního zákoníku,
- přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 187 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu **odnětí svobody** v trvání **2 (dvou) let a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Podle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá ochranné léčení sexuologické vykonávané ambulantní formou.

Podle § 228 tr. řádu se obžalovanému ukládá povinnost nahradit poškozené XXX 2009, XXX, nemajetkovou újmu ve výši XXX Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená XXX odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství podala dne 29. 5. 2023 na obžalovaného XXX obžalobu pro skutek uvedený ve výroku rozsudku. Soud ve věci rozhodoval v hlavních líčeních konaných ve dnech 20. 6. 2023 a 6. 9. 2023.

Rozhodnutí o vině

2. Obžalovaný u hlavního líčení odmítl vypovídat, byla tak přečtena jeho výpověď z přípravného řízení. V té se ke spáchání trestného činu v zásadě doznal byť s výhradami týkající se četnosti. Uvedl, že XXX.
3. Vina obžalovaného je prokazována zejména výpovědí poškozené XXX, která byla vyslechnuta v přípravném řízení na protokol o výslechu svědka – osoby mladší 18 let a tento protokol byl v souladu s § 102 odst. 2 tr. řádu u hlavního líčení přečten. Poškozená popsala, že XXX.
4. Ve věci vypovídala rovněž XXX. Ta uvedla, že XXX. Dále byla ve věci na návrh obhajoby vyslechnuta XXX. Ta uvedla, že v roce XXX viděla, že poškozená s obžalovaným XXX.
5. Dále byl vyslechnut znalec MUDr. Jaroslav Zvěřina, který na základě vyšetření obžalovaného dospěl k závěru, že XXX Z důvodu popsané poruchy byly ovládací schopnosti obžalovaného sníženy podstatnou měrou.
6. Když soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě a v jejich souvislostech, tak dospěl k následujícím závěrům. V prvé řadě se soud přiklonil k výpovědi poškozené, pokud jde o četnost a druh jednotlivých sexuálních útoků vůči poškozené. Je třeba zdůraznit, že poškozená neměla žádný důvod, pro který by měla zveličovat prožité útrapy. Oproti tomu obžalovaný má zjevnou motivaci své jednání bagatelizovat za účelem dosáhnutí nižšího trestu. Soud připouští, že s ohledem na věk poškozené a časový odstup mohou být některé události mírně zkreslené, přes to si však lze jen stěží představit, že by poškozená zaměnila XXX. Skutek uvedený v obžalobě i ve výroku rozsudku tak stanoví počet sexuálních útoků pouze přibližně, jelikož přesné číslo není

zjistitelné a nelze se poškozené divit, že si o jednání obžalovaného nevedla záznamy. Nicméně je z výpovědi poškozené nepochybné, že se sexuální útoky v XXX děly s vysokou četností, a že měly různou formu od XXX poškozené.

7. Pokud jde o obžalovaným tvrzené sexuálně vyzývavé chování poškozené vůči obžalovanému, které ve své výpovědi uvedla i XXX, tak to je v projednávaném případě zcela bez významu. Poškozená uvádí, že XXX. Předně je třeba uvést, že poškozené bylo v době, kdy měla obžalovaného provokovat pouhých deset let, nemohla si tak být vědoma významu, který obžalovaný takovému jednání mohl přikládat. Obžalovaný žil s poškozenou ve společné domácnosti po dlouhou dobu a jednalo se o dospělou svéprávnou osobou, musel tak rozpoznat, že poškozená rozhodně není ve věku jedenácti let schopna chápat význam případných provokací a neměl jim přikládat žádnou váhu při svém rozhodování.

8. Na základě uvedeného tak soud uznal obžalovaného na vinu skutkem dle podané obžaloby.

Právní hodnocení

9. Zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo vykoná soulož s dítětem mladším patnácti let nebo kdo je jiným způsobem pohlavně zneužije a tohoto jednání se dopustí na dítěti svěřeném jeho dozoru, zneužívaje jeho závislosti nebo svého postavení a z něho vyplývající důvěryhodnosti nebo vlivu. V řízení bylo prokázáno, že obžalovaný opakovaně vykonal soulož a jiným způsobem pohlavně zneužil poškozenou XXX, které v době tohoto jednání bylo pouhých jedenáct let. Obžalovaný si musel být vědom věku poškozené, jelikož s ní žil ve společné domácnosti. Obhajoba sporovala naplnění zákonných znaků kvalifikované skutkové podstaty, tedy že obžalovaný zneužil svěření poškozené do jeho dozoru a její závislosti, nepředložila však pro toto žádné relevantní argumenty. Obžalovaný po mnoho let žil ve společné domácnosti s poškozenou jako XXX a vystupoval tak XXX, on sám rovněž popisuje, jak XXX. Dále připouštěl, že se podílel i na XXX. Je zřejmé, že ačkoliv obžalovaný XXX, tato pozice rovněž u dětí přirozeně nese výchovnou autoritu. Soud tak má bez nejmenších pochybností za prokázané, že obžalovaný zneužil svého postavení jakožto XXX poškozené. Obžalovaný jednal v úmyslu přímém, kdy jeho motivem bylo sexuální uspokojení. Tím byly naplněny všechny zákonné znaky citované skutkové podstaty.

10. Přečinu ohrožení mravní výchovy mládeže podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo, byť i z nedbalosti, ohrozí rozumový, citový nebo mravní vývoj dítěte tím, že ho svádí k zahálčivému nebo nemravnému životu. V posuzovaném případě může předčasná sexualizace dítěte vést k dlouhodobým vztahovým problémům a k promiskuitnímu jednání, konečně obhajoba sama dokládala do spisu XXX, kdy její přirozený vývoj tak mohl být zásadně narušen jednáním ze strany obžalovaného. I v tomto případě má tak soud zákonné znaky citované skutkové podstaty za naplněné.

Uložený trest a ochranné opatření

11. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Soud také přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.
12. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (dle

§ 41 a 42 tr. zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu.

13. Obžalovanému polehčuje jeho částečné doznání a dosavadní vedení řádného života. Při ukládání trestu soud rovněž zohlednil sexuální poruchu obžalovaného, která vedla ke snížení jeho ovládacích schopností a skutečnost, že je vedle trestu ukládáno také ochranné léčení.

14. Jako přitěžující okolnosti pak soud hodnotí zejména následující skutečnosti. V prvé řadě je nutné uvést, že poškozená byla v době spáchání činu velice mladá, bylo jí pouze jedenáct let a dle připravované novely trestního zákoníku by takové jednání bylo nutné již právně kvalifikovat jako zločin znásilnění. Nad to se nejednalo o jednorázový incident, ale o opakované dlouhodobé zneužívání poškozené, a to různými způsoby XXX. V neposlední řadě závažnost jednání obžalovaného zvyšuje skutečnost, že se jej dopouštěl v domácím prostředí poškozené, tedy v prostředí, které by pro poškozenou mělo být bezpečným místem, kdy je tedy závažnost takového jednání mnohem vyšší, než kdyby se jej dopouštěl například trenér sportovní aktivity. Obžalovanému rovněž přitěžuje, že je ukládán úhrnný trest za dva trestné činy.

15. Za zvlášť závažný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku stanoví zákon trest odnětí svobody v sazbě od dvou do desíti let. S ohledem na výše uvedené přitěžující okolnosti má soud za to, že i přes dosavadní bezúhonnost obžalovaného nepřichází do úvahy uložení jiného než nepodmíněného trestu odnětí svobody, jelikož podmíněný trest by byl zcela disproporčně mírný vůči závažnosti jednání obžalovaného a intenzitě zásahu do práv poškozené. Jelikož je však obžalovaný osobou doposud netrestanou, dospěl soud k závěru, že je možné uložit mu trest odnětí svobody jen mírně nad spodní hranicí zákonné trestní sazby, tedy v trvání dvou let a šesti měsíců. Pro výkon tohoto trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, jelikož soud neshledal důvodů pro jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou.

16. Obžalovaný se dopustil spáchání zvlášť závažného zločinu pod vlivem duševní poruchy, a to poruchy XXX, kdy u něj znalec shledal XXX. Dle výpovědi znalce je nezbytné uložení ochranného léčení, znalec však připustil, že postačí uložení ochranného léčení ambulantního. Jelikož je ústavní léčení velkým zásahem do práv obžalovaného a mělo by být ukládáno pouze v případech, kdy nepostačí uložení ambulantního léčení, přistoupil soud k uložení ochranného léčení sexuologického vykonávaného v ambulantní formě. Pokud by toto léčení nepostačovalo, je možné jej přeměnit na léčení vykonávané ústavní formou.

Náhrada nemajetkové újmy

17. Zmocněnec poškozené se za ni připojil k trestnímu stíhání s náhradou nemajetkové újmy ve výši XXX za zásah do jejích přirozených práv a za způsobené duševní útrapy podle § 2956 a § 2957 o. z. Na výzvu soudu pak doložil, že poškozená absolvovala osm terapií u XXX. Dle prohlášení XXX má poškozená jako následek jednání obžalovaného XXX. Zmocněnec poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 7 Tdo 100/2020, kde došlo k uložení povinnosti odčinit nemajetkovou újmu ve výši XXX Kč za spáchání zejména zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

18. Obhájkyně uvedla, že obžalovaný je nemajetný, nemá úspory a s XXX poškozené mají dluhy, úhrada požadované náhrady nemajetkové újmy by tak pro něj byla likvidační.

19. V prvé řadě soud uvádí, že je nepochybné, že došlo k zcela zásadnímu zásahu do práv poškozené na rozhodování o vlastním sexuálním životě a také do práva dítěte na bezpečné prostředí, je tedy nepochybné, že je na místě uložení povinnosti odčinit nemajetkovou újmu. Při stanovení její výše soud přihlédl k tomu, že jednání obžalovaného mělo XXX, což je naprosto přirozené s ohledem na charakter jednání obžalovaného. Závažnost zásahu do práv poškozené je zvyšována i

přitěžujícími okolnostmi uvedenými výše, tedy nízkým věkem poškozené, sexuálním napadáním v domácím prostředí poškozené a délkou celého jednání. Rovněž je třeba při stanovení výše nemajetkové újmy přihlédnout k tomu, že poškozené byl v důsledku jednání obžalovaného XXX. Soud nicméně přihlédl k tomu, že oproti citované judikatuře v tomto případě nedošlo ke spáchání zločinu znásilnění, kde je intenzita zásahu do práv poškozené a i přirozené následky takového jednání na psychiku poškozené závažnější, než v projednávaném případě. Soud tak přiznal poškozené náhradu nemajetkové újmy ve výši XXX Kč, což rovněž reflektuje posun v hodnotě peněz od rozhodování Nejvyššího soudu v citované věci. Soud pak nesdílí námitky obhajoby, že by uložení povinnosti odčinit nemajetkovou újmu bylo pro obžalovaného likvidační. Ačkoliv ten je nemajetný, je osobou výdělečně činnou v produktivním věku s čistým měsíčním příjmem XXX Kč. Je zjevné, že obžalovaný nebude schopen celou částku uhradit najednou, to však nikterak nesnižuje nárok poškozené na náhradu nemajetkové újmy. Judikatura Nejvyššího soudu (viz. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2019, sp. zn. 11 Tdo 654/2019) dovodila, že majetkové poměry škůdce mohou představovat pouze určitý korektiv sloužící k zabránění bezbřehých nároků poškozeného na náhradu nemajetkové újmy, nelze k nim však přihlížet jako ke kritériu pro stanovení výše odškodnění nemajetkové újmy. V projednávaném případě soud neshledal důvodů pro užití tohoto mimořádného quasimoderačního ustanovení a zavázal tak obžalovaného k náhradě nemajetkové újmy ve výši XXX Kč. Poškozená pak byla se zbytkem svého nároku odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu. Odvolání se podává u Okresního soudu v Pardubicích a rozhoduje o něm Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

V případě, že je obžalovaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a je-li zároveň přiznán poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Pardubice 6. září 2023

Mgr. Matěj Pilát v. r.

shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Navrátilová
vypravila Věra Bohuňková

předseda senátu

shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Navrátilová
vypravila Věra Bohuňková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 13. prosince 2023 v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Holíka a soudkyň JUDr. Brigity Košinové a Mgr. Daniely Jeřábkové **o odvolání obžalovaného XXX,** narozeného XXX, trvale bytem XXX, t. č. XXX a poškozené nezletilé XXX, narozené XXX, bytem XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 6. září 2023, č. j. 3 T 70/2023-179,

takto:

I)

Z podnětu odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu ***zrušuje*** *ve výroku o náhradě nemajetkové újmy a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se* ***nově rozhoduje*** *tak, že se obžalovanému ukládá povinnost nahradit* ***poškozené XXX****, nar. XXX, trvale bytem XXX,* ***nemajetkovou újmu ve výši XXX Kč.***

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená XXX odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

II)

Odvolání poškozené se podle § 256 tr. řádu ***zamítá.***

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Magdaléna Pivková

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinnými jednak zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, jednak přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku pro skutek spočívající v tom, že od přesně nezjištěného dne měsíce XXX roku 2020 do přesně nezjištěného dne měsíce XXX roku 2021 v bytě na adrese XXX, v přesně nezjištěném počtu případů, nejméně v osmi případech osahával na prsou a na vnějším genitálu nezletilou XXX, narozenou XXX, přibližně v pěti případech jí do vagíny zasunul penis, přibližně ve čtyřech případech na ní vykonal orální sex a asi ve dvou případech uchopil její ruku, kterou si položil na svůj holý penis,
a jednání se dopouštěl, přesto, že věděl, že se jedná o osobu mladší patnácti let, a v době, kdy se jako XXX poškozené, který s poškozenou žil v jedné domácnosti, podílel se na její výchově.

2. Za uvedené jednání byl obžalovaný odsouzen podle § 187 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou roků a šesti měsíců. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku bylo obžalovanému uloženo ochranné léčení sexuologické v ambulantní formě.

3. Podle § 228 tr. řádu (správně měl být uveden § 228 odst. 1 tr. řádu) byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené XXX nemajetkovou újmu ve výši XXX Kč. Se zbytkem nároku byla poškozená podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Proti rozsudku podal včasné odvolání obžalovaný do výroku o vině i trestu. Obžalovaný nepopřel stíhané jednání, ovšem nesouhlasí s počtem útoků uvedených poškozenou. Podle něj měl soud přihlédnout k tomu, že poškozená nebyla schopna si zapamatovat četnost případů, pouze je odhadovala.

5. Obžalovaný se domnívá, že z dokazování nevyplývá právní závěr o naplnění okolností odůvodňujících použití vyšší trestní sazby ve vztahu k ustanovení § 187 odst. 2 tr. zákoníku. Není možné dovodit, že by zneužil závislosti poškozené nebo svého postavení a z něj vyplývající důvěryhodnosti nebo vlivu. I když nebyl XXX poškozené, měly by být závěry o jeho povinnosti vůči poškozené jako XXX XXX poškozené za situace jejich soužití ve společné domácnosti vztahovány i na tento konkrétní případ. V době nepřítomnosti XXX poškozené v bytě sice na poškozenou v podstatě dohlížel, ale nejednalo se o udělování příkazů a kontrolu jejich plnění, když její výchova byla realizována XXX. Nezneužil závislosti poškozené ani svého postavení z něj vyplývajícího, důvěryhodnosti nebo vlivu. Pro naplnění skutkové podstaty podle odst. 2 se vyžaduje, aby pachatel zneužil závislosti dítěte nebo svého postavení, čímž se rozumí to, že dítě mladší 15ti let dá pachateli souhlas soulože nebo k jinému pohlavnímu zneužití pod určitým psychickým nátlakem vyplývajícím z poměru mezi dozorujícím pachatelem a jemu svěřeným dítětem. Jde o stav, kdy poškozená osoba je v určitém směru odkázána na pachatele a tím je omezena svoboda jejího rozhodování. Právě tohoto nedostatku úplné svobody pachatel využívá k realizaci svých sexuálních záměrů. V daném případě podle obžalovaného poškozená nebyla k obžalovanému ve vztahu shora popsané závislosti, takže znak závislosti na obžalovaném a zákonný znak zneužití závislosti obžalovaným nebyl naplněn. Takové závislosti si obžalovaný ani nebyl vědom a nevnímal ji takto. Nebyl pro poškozenou takovou autoritou, aby se jednalo o zneužití závislosti z jeho strany. V době jejího hlídání ve svém bydlišti ji nijak neorganizoval, jeho jednání nevytvářelo vztah závislosti mezi ním a poškozenou. Podle něj nebylo důkazy prokázáno, že by byla poškozená na něm závislá a byla omezena svoboda jejího rozhodování, čehož by obžalovaný využíval, tedy, že by se svého jednání dopustil za současného zneužití závislosti. To nelze z její výpovědi dovodit. Poškozená nejednala ani pod vlivem nějakého příslibu nebo možnosti odepření něčeho. Na otázku zda by se něco stalo, kdyby odešla, když se jí obžalovaný dotýkal, odpověděla poškozená při svém výslechu, že asi ne. Uvedla také, že když se to dělo, tak nikdy nic neřekla a obžalovaný také nic neříkal. Z žádného důkazu nevyplynulo, že by se nezletilé mělo něco stát, respektive, že by se něco mezi ní a obžalovaným změnilo. Ve své výpovědi také uvedla, že s obžalovaným na posteli někdy leželi a nic se nestalo. Okolnosti případu nevypovídají o tom, že

byl naplněn znak závislosti, ani znak svěření dozoru. Nebyly tak naplněny všechny znaky skutkové podstaty § 187 odst. 2 tr. zákoníku. S ohledem na uvedené skutečnosti podle obžalovaného soud dospěl k nesprávnému zjištění skutkového stavu a jeho nesprávnému právnímu posouzení.

6. Obžalovaný se domnívá, že mu měl být ukládán trest podle ustanovení § 187 odst. 1 tr. zákoníku, nikoliv podle odst. 2. I pokud by mu měl být ukládán úhrnný trest i za další trestný čin, považuje jej za nepřiměřeně přísný. Soud ho odsoudil k trestu, který nebyl podmíněně odložen, ovšem obžalovaný se domnívá, že účelu trestu by bylo dosaženo i ve chvíli, kdy by uložený trest byl podmíněně odložen na přiměřenou zkušební dobu, a to s ohledem na okolnosti celé věci, účel trestu a jeho účinek pro budoucí život obžalovaného. Trestem odloženým na zkušební dobu by byla ochrana společnosti před páchaním trestné činnosti obžalovaným dosažena. Navíc bylo současně uloženo ochranné léčení sexuologické, vykonávané ambulantní formou, které zaručuje jeho nápravu bez působení nepodmíněného trestu odnětí svobody a kterému se obžalovaný nebrání, a to i ve spojení s tím, že od svého jednání sám dobrovolně před více než rokem před zahájením trestního stíhání upustil. Podle obžalovaného měl soud při ukládání druhu trestu a jeho výměře výrazně hodnotit v jeho prospěch zejména polehčující okolnosti jako doznání již v přípravném řízení, spolupráci při objasňování trestné činnosti a vedení řádného života. S ohledem na všechny polehčující okolnosti i dobu, která uplynula od spáchání trestné činnosti, se domnívá, že účelu trestu a jeho nápravy by bylo dosaženo působením i trestu odnětí svobody podmíněně odloženého s přiměřenou zkušební dobou. Měl by dále možnost pracovat v řádném pracovním poměru, hradit poškozené nemajetkovou újmu a dostát své vyživovací povinnosti k XXX narozenému ze vztahu s XXX poškozené, s níž nadále žije ve společné domácnosti. V případě, že bude muset vykonat nepodmíněný trest, přijde o zaměstnání, zdroj obživy do budoucna, což bude mít pro něj a jeho rodinu závažné následky. Pracuje jako XXX na směny. I XXX jejich XXX narozeného v roce XXX pracuje na směny v XXX, neměli by zajištěné hlídání, v němž se střídají, takže by XXX musela skončit stávající pracovní poměr a tím by se dostala do bezvýchodné situace, neboť z příjmu musí hradit nájemní bydlení s tržním nájemným, a nemohla by na další nezletilé děti a jejich výživu přispívat.

7. Obžalovaný nesouhlasí ani s přiznáním nemajetkové újmy poškozené. Domnívá se, že nebylo prokázáno, že by jeho jednání mělo na poškozenou takový vliv, jak uzavřel v odůvodnění rozsudku okresní soud. Ten při posuzování oprávněnosti uplatněného nároku provedené důkazy nehodnotil správně. Z předložených důkazů podle obžalovaného nelze dovodit ani příčinnou souvislost mezi jeho jednáním a psychickým stavem poškozené, pro který absolvovala terapii u XXX, navíc s velkým časovým odstupem. Problémy poškozené se XXX jsou prokazovány pouze prohlášením XXX poškozené, které není dostatečným a věrohodným důkazem. Problémy, které XXX poškozené deklaruje, nebyly pozorovány ani její XXX, v době sexuálních útoků obžalovaným, ale ani po celých dalších nejméně 12 měsících po jejich skončení, přestože se poškozená s XXX stýkala. S ohledem na chování poškozené, jak ve vztahu k obžalovanému, tzn. její koketní chování potvrzené i svědkyní XXX, XXX obžalovaného, tak i jak se chovala ke svému XXX XXX, se kterým chodila v XXX a je zachycena na fotografii, jak se s ním líbá, není podle obžalovaného postaveno najisto, zda, respektive v jaké intenzitě, došlo k zásahu do práv poškozené. Pokud nebylo prokázáno, žejednání obžalovaného zanechalo na poškozené takové následky, které by měly být saturovány uplatněnou částkou jako náhrada nemajetkové újmy, mělo dojít k odkázání poškozené na náhradu nemajetkové újmy s celým uplatněným nárokem na občanskoprávní řízení. Obžalovaný připomíná, že pokud bude postižen nepodmíněným trestem odnětí svobody, nebude mít žádný příjem, naopak mu vzniknou dluhy.

8. Obžalovaný navrhl, aby krajský soud zrušil rozsudek okresního soudu a změnil jej tak, že bude uznán pouze trestným činem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a bude mu uložen podmíněný trest odnětí svobody odložený na zkušební dobu podle úvahy odvolacího soudu, dále mu bude

uloženo ochranné léčení sexuologické vykonávané ambulantní formou a poškozená bude odkázána se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na občanskoprávní řízení.

9. Proti napadenému rozsudku podala odvolání i poškozená prostřednictvím svého zmocněnce. Souhlasí s hodnocením nalézacího soudu, který vyhodnotil, že musela vyhledat odbornou pomoc, jednání obžalovaného mělo negativní dopad na její psychiku, že závažnost zásahu do jejích práv je zvyšována jejím nízkým věkem, že se jednalo o sexuální napadání v domácím prostředí, vyhodnotil i délku celého jednání, i skutečnost, že jí byl v důsledku jednání obžalovaného přetržen vztah s její XXX, i k posunu hodnoty peněz v čase. Přesto podle názoru poškozené přiznal nalézací soud náhradu nižší, než která jí náleží. Navrhla proto, aby byla nemajetková újma přiznána v plné požadované výši XXX,- Kč.

10. Z podnětu odvolání obžalovaného a poškozené přezkoumal krajský soud podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, a přezkoumal i správnost postupu předcházejícího řízení, a to zejména z hlediska vytýkaných vad.

11. Okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy v rozsahu, který mu umožnil zjistit správný a úplný skutkový stav bez důvodných pochybností. Všechny důkazy provedl okresní soud v souladu s trestním řádem, řádně je také hodnotil ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Hodnocení důkazů je ve výlučné kompetenci soudu prvního stupně, tedy soudu, před kterým byly důkazy provedeny, což vyplývá ze zásady ústnosti a bezprostřednosti. Krajský soud by mohl zasáhnout do hodnocení důkazů okresním soudem pouze tehdy, pokud by hodnocení důkazů okresním soudem nebylo logické a bylo vnitřně rozporné, což krajský soud nezjistil.

12. Okresní soud při svých úvahách správně vycházel z výpovědi poškozené, která nebyla žádným způsobem znevěrohodněna. Že ke stíhanému jednání došlo, navíc obžalovaný nepopíral, sporoval pouze četnost způsobů sexuálního napadání. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěry okresního soudu, že poškozená neměla žádný důvod, pro který by měla své prožité útrapy zveličovat. Ve skutkové větě nalézací soud popsal minimální počty případů, které poškozená popsala. S ohledem na dobu páchání trestné činnosti obžalovaným po dobu devíti měsíců je logické, že se jednalo o více případů, nikoliv pouze o jednotky, jak se hájil obžalovaný. Krajský soud se se závěry učiněnými nalézacím soudem zcela ztotožnil.

13. Že se obžalovaný dopouštěl jednání na osobě mladší 15ti let, bylo jednoznačně prokázáno, neboť žil s XXX poškozené jako XXX ve společné domácnosti po dobu několika let, věk poškozené znal dobře. Zcela jistě se podílel i na výchově poškozené, hlídal ji v době, kdy nebyla XXX poškozené doma, což i sám potvrdil. Obžalovaný sporoval zejména použitou právní kvalifikaci ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 2 tr. zákoníku. Okresní soud se ve svém odůvodnění, zejména v odst. 9, s dovozením kvalifikované skutkové podstaty dostatečně vypořádal. Krajský soud pouze připomíná, že v odst. 2 § 187 tr. zákoníku je vyjádřena okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby tím, že pachatel čin uvedený v odst. 1 spáchá na dítěti mladším 15ti let svěřeném jeho dozoru, a to buď zneužívaje jeho závislosti nebo svého postavení a z něho vyplývající důvěryhodnosti nebo vlivu. O osobu svěřenou dozoru pachatele jde tehdy, jestliže má pachatel právo a povinnost na ni dohlížet a bdít nad ní, tak je tomu i u partnera rodiče dítěte. Svěření dozoru vyplývá z konkrétní situace, není proto vždy nutné konkrétní rozhodnutí ani ujednání oprávněných osob, ale vychází se z faktického stavu, kdy dospělá odpovědná i konkrétně ustanovená či sjednaná osoba odpovídá za chování a stav osoby, která jí byla svěřena dozoru. Zneužití závislosti dítěte svěřeného dozoru pachatele znamená, že takové dítě mladší 15ti let dá pachateli souhlas k souloži nebo k jinému pohlavnímu zneužití pod určitým psychickým nátlakem vyplývajícím právě z poměru mezi dozorujícím pachatelem a jemu svěřeným dítětem. Naplnění znaku zneužití závislosti předpokládá stav, kdy poškozená osoba je v určitém směru odkázána na pachatele a tím je omezena svoboda jejího rozhodování a právě tohoto nedostatku úplné svobody pachatel využívá k realizaci svých záměrů. Zákonný znak zneužití

závislosti osoby svěřené dozoru není vyloučen tím, že zneužitá osoba pro svůj věk nebo stav není schopna chápat protiprávnost a morálnost činu a uvědomit si svůj stav závislosti (například usnesení Nejvyššího soudu 3 Tdo 550/2009).

14. Ze skutkových zjištění učiněných nalézacím soudem, tedy na podkladě prokázaného skutkového stavu, s nímž se odvolací soud zcela ztotožňuje, bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný minimálně v pěti případech vykonal na poškozené soulož, a poté ji v dalších 14ti případech pohlavně zneužil jiným způsobem. Jednalo se o natolik intenzivní zásah do pohlavní sféry poškozené, že nepochybně byly naplněny znaky trestného činu pohlavního zneužití ve smyslu § 187 odst. 1 tr. zákoníku. Takového jednání se obžalovaný dopouštěl opakovaně za účelem ukájení svých sexuálních potřeb, když ze znaleckého posudku vyplývá, že jeho sexuální preferencí jsou dospělé ženy a ještě silněji ho přitahují dospívající dívky. Obžalovaný naplnil i všechny znaky skutkové podstaty zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 2 tr. zákoníku, když jako XXX poškozené žijící s ní a jejími dětmi ve společné domácnosti, kde vychovávali i vlastního syna, byl vlastně takovým nevlastním otcem poškozené. Byl dospělou osobou žijící ve společné domácnosti, přirozeně nesl ve vztahu k nezletilým dětem, tedy i k poškozené, výchovnou autoritu. Zcela jistě zneužil svého postavení jako nevlastní otec poškozené a svého jednání se dopustil v úmyslu přímém, jeho motivem bylo sexuální uspokojení. Okresní soud správně dovodil z jednání obžalovaného i přečin ohrožení mravní výchovy mládeže podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, když správně dovodil, že předčasná sexualita může vést k dlouhodobým vztahovým problémům a promiskuitnímu jednání poškozené a její přirozený vývoj tak mohl být jednáním obžalovaného zásadně narušen

15. Podle krajského soudu okresní soud správně dovodil i druh a výměru uloženého trestu. Ve prospěch obžalovaného lze hodnotit, že před spácháním stíhané trestné činnosti vedl řádný život, v podstatě se doznal a do jisté míry by bylo možné přihlédnout i k tomu, že dalšího protiprávního jednání vůči poškozené dobrovolně zanechal, a to asi rok před tím, než bylo podáno trestní oznámení na jeho jednání. Na druhou stranu je nutné zohlednit, že se jedná o velice závažné a společensky nebezpečné jednání zasahující do intimní sféry života, jedná se o jednání, které mohlo vážným způsobem narušit vývoj poškozené. Po vyhodnocení všech skutečností, dospěl i odvolací soud k závěru, že je nezbytné, aby byl obžalovaný postižen nikoliv pouze pohrůžkou výkonu trestu, ale již trestem spojeným s přímým výkonem, tedy trestem nepodmíněným. Je nutné zdůraznit, že se jednalo o poškozenou, které bylo v době jednání obžalovaného pouhých 11 let, nejednalo se o nárazový incident, ale o opakované dlouhodobé zneužívání různými způsoby, včetně soulože. Navíc se obžalovaný stíhaného jednání dopouštěl v domácím prostředí poškozené, které pro ni mělo být bezpečným místem. Svým jednáním navíc naplnil skutkovou podstatu dvou trestných činů, z toho jednoho zločinu. S ohledem na to, že se jednalo o jednání vysoké společenské škodlivosti, byl správně nalézacím soudem uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, který však s ohledem na polehčující okolnosti okresní soud uložil mírně nad spodní hranicí trestní sazby, a to v trvání dvou a půl roku. Takto uložený trest v žádném případě nelze považovat za trest nepřiměřeně přísný, naopak spíše se jedná o trest mírnější. V souladu se zákonem zařadil okresní soud obžalovaného i do věznice s ostrahou.

16. Okresní soud také správně uložil obžalovanému, s ohledem na závěry znaleckého posudku, ochranné sexuologické léčení. Přestože znalec původně navrhoval uložení sexuologického léčení ve formě ústavní, při zohlednění přístupu obžalovaného ke spáchanému jednání, i skutečnosti, že sám dobrovolně upustil od dalšího jednání vůči poškozené, připustil znalec jako dostatečné uložení ochranného sexuologického léčení ve formě ambulantní. Okresní soud tedy uložil v souladu se závěry znalce ochranné sexuologické léčení ve formě ambulantní. V případě, že by byla ambulantní léčba nedostatečná, mohlo by dojít k její přeměně na formu ústavní.

17. Pokud se týká nemajetkové újmy, poškozená se prostřednictvím svého zmocněnce připojila k trestnímu řízení s požadavkem na její náhradu písemně před zahájením hlavního líčení, v částce XXX Kč. Zmocněnec poškozené výši nároku po zahájení hlavního líčení, kdy odkázal na příslušná

ustanovení občanského zákoníku a na příslušnou judikaturu, potvrdil. Okresní soud přiznal částku o sto tisíc nižší, ve výši XXX Kč.

18. Finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu lze poškozenému přiznat, pokud není postačující morální zadostiučinění a neoprávněným zásahem došlo ke snížení důstojnosti fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře. Ačkoliv je určení výše tohoto zadostiučinění předmětem volného uvážení soudu, musí soud v každém jednotlivém případě vycházet z úplného skutkového stavu a v tomto rámci se opírat o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska. Musí se tedy jednat o zásah neoprávněný, resp. protiprávní, musí být dána příčinná souvislost mezi oběma uvedenými předpoklady. Nepostačí pouze subjektivní pocity poškozeného a ani vyvážení zmírňování krátkodobých újem. O snížení důstojnosti postižené fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře půjde pouze tam, kde vzhledem ke konkrétní situaci, za které k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo, jakož i s přihlédnutím k dotčené fyzické osobě, lze spolehlivě dovodit, že by nastalou nemajetkovou újmu, vzhledem k intenzitě a trvání nepříznivého následku spočívajícího ve snížení její důstojnosti či vážnosti ve společnosti, pociťovala jako závažnou zpravidla každá fyzická osoba nacházející se na místě a v postavení postižené fyzické osoby (rozhodnutí, sp. zn. 30 Cdo 4431/2007).

19. V dané věci byla dostatečně prokázána skutková i právní stránka jednání obžalovaného a není pochyb o odpovědnosti obžalovaného za vznik nemajetkové újmy, duševních útrap, které svým jednáním poškozené způsobil. Je zřejmé, že nemajetková újma byla poškozené způsobena v příčinné souvislosti se skutkem, který vykazuje znaky zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku a přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a za tyto trestné činy byl obžalovaný uznán vinným. Tím vznikl z trestněprávního i z občanskoprávního hlediska odpovědnostní vztah obžalovaného za vzniklou újmu na straně poškozené jako primární oběti a tudíž hmotněprávní podmínky pro vznik jeho odpovědnosti za způsobenou škodu a nemajetkovou újmu v posuzované věci byly rovněž splněny. Z ustanovení § 2910 občanského zákoníku vyplývá, že škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

20. Ve smyslu ustanovení § 2957 občanského zákoníku při posouzení způsobu a výše přiměřeného zadostiučinění je třeba přihlédnout i k odčinění okolností zvláštního zřetele hodných, tedy že se obžalovaný stíhaného jednání dopouštěl v přímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a opakovaně zasáhl do rozhodování poškozené o jejím těle a sexuální útoky směřoval proti dítěti mladšímu patnácti let bez jakýchkoliv zkušeností v této oblasti, využívaje její důvěry vyplývající ze vztahu dítěte a XXX poškozené, který se podílel na její výchově.

21. Bylo prokázáno, že poškozená navštěvovala terapie a v důsledku jednání obžalovaného má problémy se XXX, navíc je narušen její vztah k XXX, neboť ta i přes probíhající trestní řízení stále žije ve společné domácnosti s obžalovaným. Okresní soud správně dovodil, že jednání obžalovaného mělo zcela jednoznačně negativní dopad na psychiku poškozené, která byť s časovým odstupem, vyhledala odbornou pomoc. V obdobných případech je zcela zřejmé, že dopad protiprávního jednání se projeví až s určitým odstupem doby, není to věc, která by byla výjimečná a která by snad neměla mít souvislost s jednáním obžalovaného, jak obžalovaný namítal. Takové zhoršení psychického stavu až po určité době od protiprávního jednání je zcela přirozené. Okresní soud závažnost zásahu do práv poškozené dovodil jednak z jejího nízkého věku, ze sexuálního napadání v domácím prostředí, z délky protiprávního jednání (více než devět měsíců). Také zohlednil, že v důsledku jednání obžalovaného byl přetržen vztah poškozené s její XXX, když ta přesto, že došlo k sexuálním útokům vůči jejímu dítěti, žije ve společné domácnosti s obžalovaným dosud. Okresní soud při stanovení výše nemajetkové újmy přihlédl i k tomu, že ze strany obžalovaného nebylo vůči poškozené použito násilí. Rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 7 Tdo 100/2020, kterým argumentoval zmocněnec poškozené, a kterým bylo pachateli uloženo

odčinit nemajetkovou újmu ve výši XXX Kč, se týkalo ještě závažnější trestné činnosti, zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Okresní soud správně zohlednil, že intenzita zásahu do práv poškozené i přirozené následky jednání obžalovaného na psychiku poškozené nebyly tak závažné jako v citovaném případě a přiznal poškozené za duševní útrapy nemajetkovou újmu ve výši XXX Kč, když zohlednil i finanční možnosti obžalovaného.

22. Krajský soud měl kromě usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 7 Tdo 100/2020 k dispozici materiál vydaný Nejvyšším soudem, který obsahuje rozhodnutí českých soudů v adhezním řízení o nárocích na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestnou činností. Jedná se o materiál mapující rozhodovací činnost v období let 2014 – 2022. Např. Okresní soud v Mělníku ve věci sp. zn. 1 T 130/2021 rozhodl o přiznání nemajetkové újmy v souvislosti s trestnými činy podle § 187 odst. 1, odst. 2 a § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku (tedy při zcela shodné právní kvalifikaci jako v projednávaném případu) ve výši 100.000, požadováno bylo 750.000 Kč, Krajský soud v Praze ve věci sp. zn. 7 T 46/2021 (§§ 187 odst. 1, 201 odst. 1 písm. a), 193 odst. 1 tr. zákoníku), kdy byl prokázán znaleckým posudkem u poškozené vznik psychické újmy, přiznal částku ve výši 150.000 Kč, Okresní soud v Mladé Boleslavi ve věci sp. zn. 1 T 35/2022 rozhodl o přiznání nemajetkové újmy za trestný čin podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku ve výši 150.000 Kč, Krajský soud v Praze ve věci sp. zn. 2 T 40/2021, taktéž za jednání podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku, přiznal nemajetkovou újmu ve výši 150.000 Kč. Většinou rozhodovaly soudy v obdobných případech spíše v nižších částkách, ve vyšších částkách bylo rozhodováno až u trestných činů, kde bylo vůči poškozeným použito násilí.

23. Krajský soud kromě vyhodnocení skutečností, kterými se okresní soud zabýval podrobně v odůvodnění svého rozhodnutí, přihlédl zejména k tomu, že základní satisfakcí pro poškozenou je uložený trest odnětí svobody obžalovanému v nepodmíněné formě. Toto morální zadostiučinění, s ohledem na věk poškozené a závažnost stíhaného jednání, samozřejmě nepovažuje krajský soud stejně jako soud okresní za dostačující. S ohledem na závažnost vzniklé nemajetkové újmy a okolností, za kterých k zásahu do práv poškozené došlo, i s ohledem na dosavadní rozhodující praxi, dospěl krajský soud k závěru, že přiměřenou částkou za duševní útrapy poškozené by měla být náhrada nemajetkové újmy v částce XXX,- Kč. Taková částka odpovídá spíše horní hranici přiznávané nemajetkové újmy v obdobných trestních věcech. Poškozená nebyla znalecky zkoumána, nebyla u ní ve vztahu k jednání obžalovaného zjištěna posttraumatická stresová porucha, jednání obžalovaného nebylo spojeno s násilím, sám od něj upustil. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem a s přihlédnutí k rozhodovací činnosti soudů v obdobných trestních věcech krajský snížil částku oproti nalézacímu soudu o XXX,- Kč.

24. Okresní soud zkoumal i finanční možnosti obžalovaného, aby pro něj uložená povinnost nebyla likvidační. Správně dospěl k závěru, že ačkoliv je obžalovaný nemajetný, je osobou výdělečně činnou, v produktivním věku, s čistým měsíčním příjmem 20.000,- Kč. Je zřejmé, že nebude moci celou přiznanou částku zaplatit najednou, to ovšem nesnižuje nárok poškozené na její náhradu. Správně okresní soud odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu, ze které vyplývá, že majetkové poměry škůdce mohou představovat pouze určitý korektiv, který slouží k zabránění bezbřehých nároků poškozeného na náhradu nemajetkové újmy, ale nelze k nim přihlížet jako ke kritériu ke stanovení výše odškodnění. Kritérium zkoumání majetkových poměrů pro obžalovaného nepředstavuje otázku, zda onen disponuje, či nikoliv, výraznějším majetkem, tedy, zda je bohatý či chudý. Jeho majetkové poměry nehrají roli pro odstupňování výše přiznaného nároku. Majetkové poměry stejně jako realizace práva na obhajobu nepředstavují okolnost významnou pro strádání poškozeného. Musí pouze představovat určitý korektiv sloužící k eliminaci bezbřehých nároků na náhradu nemajetkové újmy. Je nutné také brát zřetel na věk obžalovaného a z něj vyplývající možnosti uhradit vzniklou újmu do budoucna za současného zachování možnosti vést snesitelný a důstojný život. Dochází tímto postupem k dostatečné implementaci zásady proporcionality v adhezním řízení. (např. rozhodnutí NS ČR, sp. zn. 11 Tdo 654/2019). Přiznaná částka ve výši 200.000,-Kč není pro obžalovaného, který je v produktivním věku, má zajištěno zaměstnání,

likvidační, a to i při zohlednění toho, že bude nyní vykonávat nepodmíněný trest odnětí svobody. Majetkové a finanční možnosti a schopnosti obžalovaného korespondují s výdělečnými možnostmi pachatelů v jiných obdobných trestních věcech.

25. Krajský soud s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti k odvolání obžalovaného zrušil výrok o náhradě nemajetkové újmy a znovu sám rozhodl o přiznání nemajetkové újmy poškozené ve výši XXX,- Kč. Se zbytkem uplatněného nároku odkázal poškozenou na řízení ve věcech občanskoprávních.

26. Odvolání poškozené bylo jako nedůvodné zamítnuto podle § 256 tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4/ tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1) písm. a) až l) nebo § 265b) odst. 2) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 13. prosince 2023

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu

Zpracovala:
Mgr. Daniela Jeřábková